

brat *frančišek* 2

*Blagor služabniku, ki ljubi
svojega brata prav tako
tedaj, ko je bolan in mu ni
sposoben povrniti uslugo,
kakor tedaj, ko je zdrav in
mu uslugo lahko povrne.*

(FrOp 25)

- Kristjan in zdravstvo
- Alfa tečaj
- Pogovori – Kociper
- Bratsko srečanje pri jaslicah
- Po Baragovi poti

- 3 ✉ **Urednikova beseda**
- 4 ✨ **Frančiškova duhovnost**
Zdravnik, bolezen in Bog
Sv. Lovrenc Brindiški
- 11 🌱 **Naša evangelizacija**
Alfa – izkušnja, ki se spleča
- 14 🧑 **Iz naših družin**
Olga in Janez Kociper
+ Brat Jakob Emeršič
- 18 🌸 **Frančiškov svetni red**
Bratsko srečanje pri jaslicah
Zaključki XIII. Generalnega kapitlja FSR
FSR pri Sveti Trojici v Halozah
Duhovna vzpodbuda z duhovnega kapitlja FSR
- 26 🎭 **Mladi Frančišku**
Duhovne vaje Frančiškovih otrok ljubljanske
regije v Bohinjski Bistrici
- Duhovne vaje Frančiškovih otrok
mariborske regije v Kančevcih
Duhovne vaje Frančiškovih otrok koprsko
regije v Čepovanu
- 29 🌀 **Pravičnost in mir**
Tretje celinsko srečanje PMOS v Quitu
- 30 🕸 **Razvedrilo**
Nagradne serpentine
- 31 ✝ **Korenine in sadovi**
Življenje svetega Frančiška
- 34 🛤 **Sveta dežela**
Naš Camino
Romanje k trem francoskim svetnicam
Naše ameriško potovanje po Baragovi poti
Gnidovčeva pot: Kosovo in Makedonija

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/f/

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)

Peter Skoberne FSR (naslovnica)

sestre FMM (Naša evangelizacija)

Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red); metod.trajbaric@guest.arnes.si

Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)

NS FRAMA (Mladi Frančišku)

Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)

Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)

Benjamin Tomažič (Napovednik)

Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici: Peter Skoberne

Oblikovanje in priprava: Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2300

Naslov uredništva: Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-12

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

S rčno upam, da bo do tedaj, ko vam bo tale sveža številka prišla v roke, tale mraz malo popustil in da se na Vipavskem ne bo treba več držati uličnih svetilk. In če vam je kaj pripihalo do kosti, bi se znalo zgoditi, da ste – tako kot jaz – malce zboleli. Ravno zato je še kako na mestu tema tokratne številke, ki je namenjena zdravstvu in zdravju. Da nas tudi to malo okrepi in spodbudi za toplejše čase. Predstavlja se tečaj za novo (in zelo drugačno) evangelizacijo Alfa, kar je tudi za

nas, »stare mačke«, lahko dobrodošla spodbuda, da nekoliko osvežimo svojo bližino z Jezusom. Ob pogovoru s Kociprovimi boste lahko ponovno pokukali v življenje družin naših bratov in sester. Prebrali boste lahko tudi o slovesu našega brata Jakoba, ki je marsikomu s svojo vedrino in modrostjo zaznamoval življenje. Za vse, ki nismo mogli biti zraven, bodo dobrodošli objavljeni zaključki Generalnega kapitlja FSR iz Brazilije, tu pri nas pa lahko pokažemo že prve sadove tega prizadevanja s svojo udeležbo na volilnem kapitlju, o čemer tudi več na straneh našega papirnatega bratca. Naš podmladek je imel svoje duhovne viken-de v vseh treh pokrajinah in so sklenili z nami deliti nekaj svoje ustvarjalnosti in igrivosti, le preberite. In na kakšnih vseh romanjih so se znašli naši bratje in sestre – v Parizu, na »Caminu« in celo po Baragovih stopinjah čez lužo ... Če kdo želi na pot po Gnidovčevih stopinjah, pa se le brž prijavite! Želim vam mnogo bralnih in duhovnih užitkov!

*Mir in dobro!
br. Jernej*

Zdravnik, bolezen in Bog

Začelo se je pred letom in pol. Morda tudi ona danes več ne ve, zakaj se je zaprla vase in se odločila, da ni primerno zaupati zdravnikom ter je odklonila vsako ponujeno obliko zdravljenja.

Kaj bi ji to lahko prineslo?

Odnos zdravnika do bolnikov in njihovih svojcev

Ta vidik delovanja zdravnika se zdi najpomembnejši in in v globini nedvomno tudi je, vendar se pogosto preveč poudarja in edini omenja. Zdravnik rad pozabi, da pacient ni le stranka, ki potrebuje manjšo ali večjo uslugo. Tak odnos je precej udoben in pogosto zelo ustreza tudi pacientom. Vendar je površinski in v primeru težkih ali celo trajnih

in usodnih bolezni bolj ali manj odpove. Če ni osebnostne in čustvene globine in se ne razvije medsebojno zaupanje, pacient ne more dobiti gotovosti in mirnosti in zdravljenje ni zadovoljujoče ne glede na to, ali je na tehnični ravni uspešno ali ne. Zdravnik mora razviti naklonjenost in spoznati pacienta v njegovih življenjskih okoliščinah, kar pomeni tudi sodelovanje s svojci in drugimi bližnjimi. Okleščeno izpolnjevanje ozkih poklicnih dolžnosti običajno pusti bol-

nika in zdravnika vsakega na svojem bregu – kličeta in mahata si različna sporočila, v resnici pa se sploh ne razumeta in pomoč pogosto ni učinkovita. Bolnik ni le njegova diagnoza, ampak je zdravnikov drugi obraz, v njem mora spoznati osebo, ki ni le neka bolezen, ampak tudi vse razsežnosti njegove preteklosti in sedanjosti. Zdravnik, ki razume to osebnostno izmenjavo, bi se moral vsakemu, posebej hudo bolnemu zahvaliti, da mu lahko pomaga, da je imel za trenutek možnost videti Kristusov obraz in narediti nekaj lepega za Boga.

Danes je povsem izčrpana, dehidrirana in izstradana. Tako je oslabela, da ne more več hoditi niti stati. Pravi, da nima bolečin, skozi stisnjene ustnice omeni, da so ji potrdili v kosti razširjeno maligno bolezen. Pritožuje se, da uživa veliko hrane, telesne teže pa nikakor ne more pridobiti.

Odnos zdravnika do sester in drugega osebja

Samostojnost pri zdravniškem delu pomeni, da zdravnik vodi posamezne majhne ali večje posege, morda vodi ambulanto ali druge organizacijske enote. Vedno, skoraj vedno je v položaju, ko drugim daje navodila in od njih terja različna opravila. Ko je jasen in odločen, to ne sme biti le v njegovo časovno ali celo finančno korist, ampak mora iz vsake zahteve odsevati spoštljiv odnos in strokovno utemeljena korist pacienta. Čeprav se včasih opeče in doživi izkoriščanje ali posmeh, ne sme odnehati s prijaznostjo in odločnostjo, brez groženj ali samopoveličevanja.

Stojim pred njo in njenim fantom, premišlujem o njeni mladosti, poslušam napol vreščavo in po nepotrebnem obtožujočo skrb njene mame.

Noben od njih ne kaže pretirane volje, da bi sprejel neizogibno – njeno življenje je v hitrem zatonu. Zdaj agresivna zdravljenja niso več niti

mogoča niti smiselna. Kako naj ji pomagam, da ob tem ne bom zanikal svojega nestrinjanja z njenim ravnanjem, kako naj govorim, da ne bom dodatno ranil njene duše, saj globoko v sebi čuti odsotnost zadovoljstva in odhajajoče lastno življenje.

Spomnim se dela sure iz Korana, ki je uvodni verz v pesem pokojnega duhovnika: »Ko stopi duša človeku do grla, kdo mu ponudi rešilne pijače, da bi ga otel ...«

Kaj sploh v tem primeru pomeni, da bi ga otel – ta ženska ne more doseči telesnega zdravlja, ne more preživeti več kot nekaj tednov, ne more več kot upati, da bodo njene vraževerne ideje o stresu in drugih dejavnikih prenehale delovati in se ji bo vrnilo zdravje, morda moč in volja do življenja.

Premišlujem, kakšen je pravzaprav naravni potek bolezni, kaj pomeni, da se človek prepusti naravnemu poteku, in kako globoko naj zdravnik poseže in zareže v naravno dogajanje.

Čutim bolečino, kajti zdravniki nismo bili niti uspešni niti neuspešni pri njenem zdravljenju, nismo ga niti začeli, sploh ni šlo za neuspeh medicine kot znanosti, do strokovnih neuspehov sploh ni prišlo. Na brodarjev čoln na reki med življenjem in smrtjo je vstopila že pred letom in pol, povsem svobodna, še skoraj zdrava – nadaljeval pa se je naravni potek bolezni. Narava je ni ozdravila, ni bila tisti odrešenik, ki ga radi iščemo in kujemo v zvezde uspeha in dobrega počutja. Nasprotno, naravni potek bolezni je plovba po reki, ki se vedno konča na drugem bregu, na tistem bregu, kjer ni živih.

Zdravnikovi odnosi do sodelavcev

Ali mora kristjan vedno skloniti glavo, prevzeti vse dodatne obveznosti in vedno pozabiti na osebne želje in poklicno napredovanje. Povabljen je iskati možnosti, da kolegu olajša delo in odločitve. Svoje dolžnosti mora opraviti skrbno in do konca, vedno znova in znova je treba preskakovati formalne ovire za koristi bolnika. Včasih je dovolj, da pomisli, kaj bi sam počel na kolegovem mestu z rezultatom opravila, ki ga opravlja. Ali mu je olajšal delo in odločitve ali pa je zgolj preložil odgovornost nanj in le uspešno odpravil formalne zahteve? V polni meri se mora izogniti prepirom s kolegi, posebno tistim, ki potekajo na hrbtih pacientov. Vsak dan smo

lahko priče posledicam medvedjih uslug, ki jih pacientom povzročijo opravljanje ali celo obrekovanje kolegov, včasih že nedolžen namig o vprašljivosti kolegovskega dela.

Lahko bi rekli, da so zdravniki ob začetku njene bolezni ravnali preveč naravno – te vrste naravnost je ena od vodilnih znamk družbe, kjer je bil Bog izgnan, družbe, kjer ne iščemo več dobrega, ampak

uspeh, v njenem primeru nismo iskali njenega zdravja, ampak smo bili povsem zadovoljni z njeno svobodo, ta svoboda jo je oropala življenja, prepustila se je naravnemu toku bolezni, narava jo je peljala tja, kjer skoraj že pristaja na drugem bregu znamenite reke, ki loči žive od mrtvih. Kdaj in kdo in kje si je umil roke in sklenil, da nima smisla preveč drezati v njeno neomejeno svobodo, čeprav mu je bilo znano, kakšna bo cena, ki jo bo morala plačati? Ali je izkoristil čas, da bi stopil vsaj korak globlje v njeno dušo in poskušal odkriti, katera zarjavela ključavnica predsodkov tako trdno zapira vrata do tiste svobode, ki izbere

tveganost življenja in ki ponuja vsaj začasni odlog »plačila vseh obveznosti«?

Zdravnikov odnos do delodajalca in zavarovalnice

Vedno znova se potrjuje, da so globinski interesi delodajalcev in zavarovalnice, sploh pa njunih uslužbencev, to so uradniki in različni direktorji in vodje, torej da so ti interesi bolj ali manj povsem nasprotni vsebinskim interesom pacientov – kam naj se v tem razkolu postavi zdravnik? Seveda, po svojem dohodku in službenem položaju je le malo pomemben uslužbenec direktorja in zavarovalnice. Po svoji poklicanosti pa mora biti v pomoč bolniku, ki je mnogokrat zaveden v nestvarna pričakovanja o pravicah in možnostih. Ne sme dopustiti, da se to seme konflikta, ki je bilo podtaknjeno z vrha družbene piramide, razvije in zastrupi sodelovanje in zaupanje med njim in bolnikom.

Zdaj je vse bolj sama na svetu, ki ga počasi zapušča, čeprav njene ustnice govorijo drugače. Pogled v njene izsušene in razočarane oči in le kratka zgodba o njenih zdravstvenih težavah pa razodeva veliko simfonijo nesmislov, pomanjkanja poguma, predvsem pa zaupanja, da je vsaka bilka upanja boljša od prazne utvare.

Zdravnikov odnos do svoje družine

Ostaja tisoč zgodb in žal tudi tisoč razdrtih družin in otrok, ki so izgubili družinski stik s svojim »povsod drugod potrebnim« očetom ali materjo. Po dvajset in več letih se še vedno spomnim ene od profesorice na fakulteti, ki nam je, za vse kaj drugega zavzetim študentom, z vso resnostjo zabičala, naj ne odlašamo z ustanovitvijo družine in naj te družine varujemo za vsako ceno. Skozi čas se vse bolj kaže utemeljenost in

dobronamernost tega nasveta.

Sama je v sobi z mano, zdravnikom – ne vem niti tega, kaj si želi, niti tega, kaj res potrebuje. Vem, da to ni eno in isto, vem pa tudi, da ji ne morem dati ne enega ne drugega – nekako pokrpam z nekaj tekočine, malo tolažilnimi besedami, odrinem druge paciente in jo poslušam, njen glas zamira in zgodba se ne razvije, ne pusti mi niti koraka v globino, vseeno jo poslušam, zagrenjena je, brez upanja, brez smisla. Zmolim zanjo kratko misel, zanjo, ki umira, pa tega še ne ve, vsaj sprejeti tega ne more.

Odnos zdravnika do samega sebe

Kako naj zdravnik ljubi samega sebe tako kot pacienta? Precej dobro so preverjene statistike, ki poročajo, da se zdravniki pretežno slabo držimo navodil, ki jih sicer radi dajemo svojim pacientom. To posebno velja, ko gre za počitek in zdrav način življenja. Napisi na cigaretnih škatlicah povzemajo stroge znanstvene ugotovitve, toda na vratih medicinske fakultete bi moralo pisati: »Zdravniki umirajo mlajši!« Njihovo prizadevanje za bolnike bo

prej ali slej opešalo in postalo zajedljivo ali zagrenjeno, če zdravniki sami ne bodo skrbeli za telesno zdravje, čustveno razvedrilo in duhovno trdnost. Večina zdravnikov se slabo zaveda, da pri teh vprašanjih ni uporabnih bližnjic.

Želela je ozdraviti samega sebe, zdaj jo bo skoraj odrešil Kristus, pristala bo s čolnom na drugem bregu reke življenja, ne bom mogel dolgo gledati za njo, za haljo me cuka dolga vrsta drugih, ki se že lep čas ne znajdejo v vrtincu očitne bolezni – morda bom mogel bolje stopiti do njih, morda bom ozdravil vsaj samega sebe.

Tomaž Klinar,
zdravnik

**BENEDIKT XVI.
SPLOŠNA AVDIENCA**

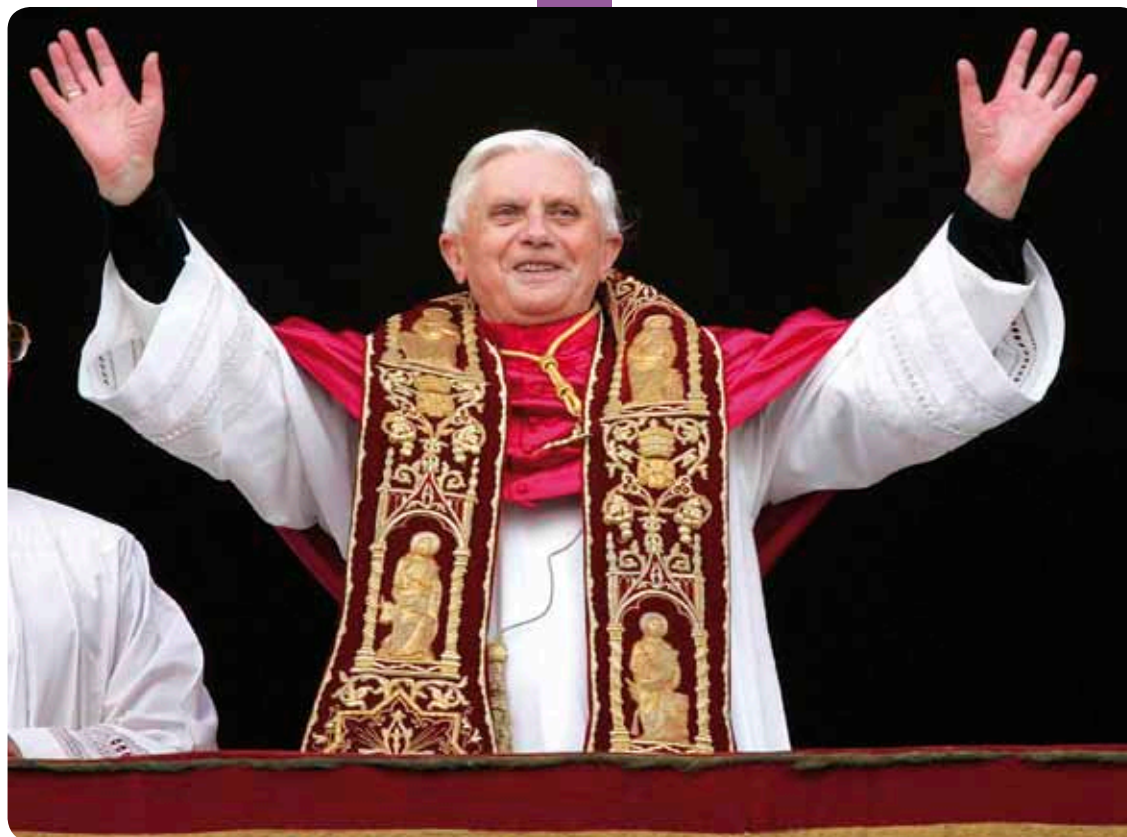
Trg sv. Petra, sredo, 23. marca 2011

Sv. Lovrenc Brindiški

Dragi bratje in sestre!

Z veseljem se še spominjam veličastnega sprejema leta 2008 v Brindisiju, mestu, kjer se je leta 1559 rodil slavni cerkveni učitelj, sv. Lovrenc Brindiški; to ime si je privzel Giulio Cesare Rossi, ko je vstopil v kapucinski red. Že od otroštva ga je privlačila družina sv. Frančiška Asiškega. Ko mu je namreč pri sedmih letih umrl oče, ga je mati zaupala v oskrbo bratom minoritom v domačem mestu. Nekaj let kasneje se je z materjo preselil v Benetke in v Benečiji je spoznal kapucine, ki so prav tedaj velikodušno začeli služiti vsej Cerkvi, da bi podkrepili veliko duhovno prenovo, ki jo je sprožil tridentinski koncil. Leta 1575 je Lovrenc z redovnimi zaobljubami postal kapucinski brat, leta 1582 pa je bil posvečen v duhovnika. Že med teološkim študijem je pokazal izvrstne intelektualne sposobnosti, s katerimi je bil obdarjen. Zlahka se je naučil starih jezikov, grščine, hebrejščine in sirščine, pa tudi modernih, nemščine in francoščine, ki sta se pridružila poznavanju italijanščine in latinščine, ki so jo tedaj še tekoče govorili vsi ljudje v cerkvenih in kulturnih krogih.

Po zaslugi obvladovanja toliko jezikov je Lovrenc lahko opravljal intenziven apostolat pri različnih ljudeh. Kot učinkovit pridigar ni samo do globin poznal Svetega pisma, ampak tudi rabinsko literaturo, da so bili presenečeni in so ga občudovali sami rabini, ki so ga cenili in spoštovali. Kot teolog, več v Svetem pismu in cerkvenih očetih, je bil sposoben z zgledi predstaviti katoliški nauk tudi kristjanom, ki so zlasti v Nemčiji prestopili k reformaciji. S svojo jasno in mirno razlago je pokazal na bi-

blične in patristične temelje vseh členov vere, ki jim je oporekal Martin Luter. Med njimi so bili primat Petra in njegovih naslednikov, božji izvor škofovstva, opravičenje kot človekova notranja preobrazba, nujnost dobrih del za odrešenje. Lovrenčev uspeh nam pomaga razumeti, da tudi danes, ko s tolikšnim upanjem vodimo ekumenski dialog, predstavlja soočenje s Svetim pismom, branim v izročilu Cerkve, prvino temeljnega pomena, ki se ji ne smemo odpovedati, kakor sem omenil v apostolski spodbudi Verbum Domini (št. 46).

Tudi preprosti verniki brez posebne izobrazbe so bili deležni dobrin Lovrenčeve prepričljive besede; obračal se je na preprosto ljudstvo, da bi vse privedel k skladnosti med življenjem in izpovedano vero. To je bila velika

zasluga kapucinov in drugih redov, ki so v 16. in 17. stoletju prispevali k prenovi krščanskega življenja, tako da so s svojim pričevanjem življenja in poučevanjem prodrli v globine družbe. Tudi danes nova evangelizacija potrebuje dobro usposobljene, goreče in pogumne apostole, da bosta luč in lepota evangelija premagali kulturne smernice etičnega relativizma in verske brezbriznosti ter na različne načine preobrazili miselnost in delovanje v pristen krščanski humanizem. Preseneča nas, da je sv. Lovrenc Brindiški mogel neprekinjeno opravljati to dejavnost cenjenega in neutrudnega pridigarja po mnogih italijanskih mestih in v raznih deželah, čeprav je opravljal še druge težke in odgovorne službe. Znotraj kapucinskega reda je bil profesor teologije,

magister novincev, večkrat provincialni minister in generalni definitor, slednjič pa med letoma 1602 in 1605 tudi generalni minister.

Sredi tolikega dela je Lovrenc gojil izjemno goreče duhovno življenje, veliko časa posvečal molitvi in na poseben način obhajanju svete maše, ki jo je pogosto podaljšal na cele ure, ko ga je prevzel in ganil spomin Gospodovega trpljenja, smrti in vstajenja. V šoli svetnikov se lahko duhovnik, kakor je bilo pogosto poudarjeno v nedavnem letu duhovnikov, izogne nevarnosti aktivizma – to je takšnega delovanja, ko pozabi na globlje razloge službe –, samo če poskrbi za lastno notranje življenje. Ko sem v stolnici v Brindisiju, rojstnem mestu sv. Lovrenca, spregovoril duhovnikom in semenišnikom, sem omenil, da »je v duhovnikovem življenju najpomembnejši prav trenutek molitve; v njem še bolj učinkovito deluje Božja milost, ki daje rodovitnost njegovemu služenju. Molitev je prva usluga, ki jo mora duhovnik ponuditi skupnosti. In zato morajo imeti trenutki molitve v našem življenju resnično prednost ... Če nismo notranje v občestvu z Bogom, tudi drugim ne moremo dati ničesar. Zato je Bog prva prednostna naloga. Vedno si moramo pridržati čas, ki je potreben, da smo v občestvu z našim Gospodom.« Sicer pa Lovrenc s prepoznavno gorečnostjo svojega sloga vse, ne samo duhovnike, spodbuja, naj gojijo molitveno življenje, ker v njem mi govorimo Bogu in Bog govori nam: »O, če bi se zamislili v to resničnost! Da je Bog resnično navzoč pred nami, ko se v molitvi pogovarjamo z njim; da zares posluša našo molitev, čeprav molimo samo s srcem in v duhu. In da ni samo navzoč in nas posluša, ampak more in rade volje in z največjim zadovoljstvom želi uslišati naše prošnje.«

Naslednja poteza, ki zaznamuje delo tega sina sv. Frančiška, je njegovo prizadevanje za mir. Tako papeži kot katoliški vladarji so mu vedno znova zaupali pomembne diplomat-

ske misije, da bi presegli spore in pospeševali slogu med evropskimi državami, ki jih je v tistem času ogrožalo Otomansko cesarstvo. Zaradi moralne avtoritete, ki jo je užival, je bil iskan in upoštevan svetovalec. Danes enako kot v Lovrenčevih časih svet potrebuje mir, potrebuje miroljubne ljudi, ki delajo za mir. Kdor veruje v Boga, mora vedno biti izvir in dejavnik miru. Prav na eni takih diplomatskih misij je sv. Lovrenc dokončal svoje zemeljsko življenje, leta 1619 v Lizboni, kamor je šel na srečanje s španskim kraljem Filipom III., da bi zagovarjal zadevo neapeljskih podložnikov, ki so jih nadlegovali krajevni oblastniki.

Za svetnika je bil razglašen leta 1881 in zaradi svojega živahnega in zavzetega delovanja, zaradi obširne in skladne znanosti si je pri bl. papežu Janezu XXIII. leta 1959, ob 400. obletnici rojstva, zaslužil naziv doctor apostolicus, apostolski učitelj. To priznanje

je bilo Lovrencu Brindiškemu podeljeno tudi zato, ker je avtor številnih del svetopisemske eksegeze, teologije in spisov za pridiganje. V njih podaja organsko zgodovino odrešenja, osredinjeno okoli skrivnosti učlovečenja, najvišjega razodetja Božje ljubezni do ljudi. Poleg tega je, ker je bil zelo upoštevan mario-log, avtor zbirke govorov o Mariji z naslovom *Mariale*, kjer poudarja enkratno vlogo Device Marije, pri kateri jasno potrjuje brezmadežno spočetje in sodelovanje pri delu odrešenja, ki ga je izvršil Kristus.

S pretanjeno teološko občutljivostjo je Lovrenc Brindiški poudaril tudi delovanje Svetega Duha v življenju vernika. Spominja nas, da tretja oseba Svete Trojice s svojimi darovi razsvetljuje in podpira naše napore, da bi veselo živeli evangelijsko sporočilo. »Sveti Duh osladi jarem Božje postave in olajša njegovo težo, da bi se z lahkoto in celo z užitkom držali Božjih zapovedi.«

To kratko predstavitev življenja in nauka sv. Lovrenca Brindiškega bi rad sklenil s poudarkom, da je vse njegovo delovanje navdihovala velika ljubezen do Svetega pisma, ki ga je znal v veliki meri na pamet, in prepričanje, da poslušanje in sprejemanje Božje besede plje v notranje spreobrnjenje, ki nas vodi k svetosti. »Božja beseda je svetilka za um in ogenj za voljo, da bi človek mogel spoznati in ljubiti Boga. Za notranjega človeka, ki po milosti živi od Božjega duha, je to kruh in voda, a kruh, slajši od medu, in voda, boljša od vina in mleka ... Je kladiivo za srce, ki je trmasto zakrknjeno v zlobi. Je meč proti mesu, svetu in hudemu duhu, da razseka sleherni greh.« Sv. Lovrenc Brindiški nas uči, kako ljubiti Sveto pismo, kako rasti v domačnosti z njim, gojiti vsak dan prijateljstvo z Gospodom v molitvi, da bi vsako naše dejanje, vsaka dejavnost v njem imela svoj začetek in svojo dopolnitev. To je vir, iz katerega naj zajemamo, da bo naše krščansko pričevanje svetlo in sposobno privedi ljudi našega časa k Bogu.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Alfa – izkušnja, ki se spleča

Mnogi v Sloveniji so že slišali za tečaj Alfa, a le malo jih ve, kakšen tečaj naj bi to bil. Morda bi bil izraz *nova evangelizacija* boljši, vendar ... kdo bi to razumel.

Besede »Odkrivaj pomen življenja« so vodilo tečajev Alfa.

Na vsakem koraku srečujemo ljudi, ki so se od vere oddaljili ali so v Cerkvi celo doživeli razočaranja, spet mnoge, ki se ne strinjajo z naukom Cerkve, a jim je oseba Jezusa Kristusa zelo blizu. Mnogi od njih so iskreni iskalci smisla življenja, radi bi spoznali krščansko vero od blizu – zakramenti jih včasih niti ne zanimajo.

Tečaj Alfa je priložnost za vsakogar, da išče odgovore na življenjska vprašanja. Je sproščen, prijateljski in neobvezujoč. Je kratka in praktična predstavitev krščanstva, ki poteka v prijetnem vzdušju in v neformalnem slogu, vodi pa ga ekipa sodelavcev. Je res nova oblika evangelizacije. Vsak udeleženec naj se počuti kot gost, ki pride na obisk, kjer je toplo sprejet ob pogrnjeni mizi, ob čaju, kavici, prigrizku ... Voditelj posameznega omizja je gostitelj, ki pogovor le usmerja. Poudarek je na osebnem in skupnem iskanju, ne toliko na odgovorih. Tečaj Alfa želi vzpodbuditi vsakogar, da sam in skupaj z drugimi razmisli in se poglubi v vprašanje vere. In končno, da se tudi sam odloči za pot vere.

Ideja o takšni evangelizaciji se je rodila v anglikanski cerkvi. Pastor Nicky Gumbel se je zavedal, da mora mnogim iskalcem le počasi odpirati srce za sprejem vsega, kar imenujemo skrivnost vere. Danes je način kateheze Alfa razširjen že v mnogih katoliških škofijah v Evropi. Sam se udeležujem že četrtega tečaja. V začetku sem bil vodja ene izmed skupin, potem sem z navdušenjem sprejel vodenje celotnega tečaja in druge zadolžitve. Vsak izmed tečajev je pokazal, kako so v mnogih ljudeh skrita pričakovanja in želje, da spoznajo bogastvo

odnosa z Bogom in z ljudmi. Zelo odprti so in radi povedo, kakšna je njihova pot iskanja. Mnogi se s stališči predavatelja sploh ne strinjajo, ker so bili pod vplivom zgrešenih predstav in miselnih vzorcev, vse jim je tuje, preveč dodelano in neverjetno, ampak radi vztrajajo in se veselijo novih spoznanj. Tečaj Alfa je sestavljen iz dvanajstih večerov. Vsak večer na tečaju vključuje čas za prigrizek in klepet, petje, sledi predavanje in pogovor

v majhnih skupinah. Tečaj vključuje tudi možnost skupnega vikenda. Predavatelji so lahko duhovniki, sestre redovnice ali pa laiki.

Naj naštejem nekatere teme: Kdo je Jezus? Zakaj je Jezus umrl? Ali nas Bog vodi? Kako se upiram zlu? Zakaj in kako naj molim? Kaj pa Cerkev? Kako deluje Sveti Duh?

Nekaterih tem na tečaju Alfa namenoma ne obravnavamo, ampak na željo udeležencev šele po končanih dvanajstih večerih.

Tečajev Alfa je bilo v Sloveniji že kar nekaj. Pričeli so se v koprski škofiji, kasneje v ljubljani-

skih župnijah Trnovo in Podutik. Tečaj Alfa, ki je prvič v Ljubljani potekal prav v župniji Trnovo, je obiskovalo preko 40 gostov, starih od 25 do 70 let.

Posebej globoko doživetje pa je bil vikend Alfa v Logarski dolini. Če smo bili do takrat še malo zadržani, se je tu odprlo. Povezali smo se med seboj, posebno pa s Svetim Duhom, ki so mu bile posvečene nosilne teme vikenda.

Vsi udeleženci, voditelji in animatorji smo prepričani, da so nas tečaji nagovorili in odkrili povsem nova obzorja krščanske vere. Sledil je tečaj v Laškem, nato v Leskovcu pri Brežicah, morda bo tudi v Celju.

Znameniti pridigar Pater Raniero Cantalamessa je o evangelizaciji Alfa zapisal: »Nujno potrebujemo novo evangelizacijo, ki bo poleg tega, da bo odprta za vso polnost resnice in krščanskega življenja, tudi preprosta in temeljna. Iz tega razloga gledam z zanimanjem in občudovanjem na tečaj Alfa. Zdi se mi, da odgovarja točno na to potrebo. Že samo ime kaže na to. Ne imenuje se namreč »tečaj Alfa in Omega« (kot bi lahko zaključili iz Razodetja 1,9), ampak preprosto »tečaj Alfa«, saj ne vodi ljudi v veri od začetka do

konca, ampak jim pomaga, da se z njo zblížajo in doživijo osebno srečanje z Jezusom, drugim delom Cerkve pa prepusti razvijanje te pravkar vžgane vere.«

Ena izmed udeleženk tečaja v letu 2010, Petra: do zdaj nisem čutila tako močnih notranjih vzgibov vere kot na Alfa srečanjih. Doživela sem nekaj, kar z besedami ni mogoče opisati. Hodila sem sicer v cerkev, ampak bolj iz navade. Svetega pisma nisem brala, nisem bila aktivna. Vse se je spremenilo; zdaj skušam razumeti samo sebe in druge ljudi. Tečaj Alfa je bil moja prva priložnost spoznati več o veri v Jezusa Kristusa, ki mi danes veliko pomeni. Vse moraš doživeti s srcem – to ni bilo naključje.

Voditelj skupine na dveh tečajih, Matjaž:

Alfa je nekaj res čudovitega, saj sem skozi slavljenje v pesmih in predavanjih o Jezusu

začutil, da vedno nekdo bdi nad menoj. Postal sem bolj odprt za dojemanje. Spoznavati Jezusa je v meni odprlo nova poglavja o veri. Alfa je v meni pustila veliko lepega in izpolnila veliko vprašanj o Jezusu. Izkušnja, ki se spleta.

Kot kristjan priznavam, da sem ob srečanjih z mnogimi kot voditelj ali predavatelj spoznal, kako različna so Gospodova pota. Spoznal sem, da je vera res božji dar. Najbolj pa so me prevzeli udeleženci ali boljše gostje, ki so prihajali na tečaje. Postali smo prijatelji in se še danes se radi pogovarjamo o večerih Alfa, o božjem delovanju, o molitvi. Tako čutim, da raste Cerkev, da je Gospod med nami – ne tako, kakor bi si mi ljudje želeli, ampak na neki nedoumljiv Božji način. Vsak udeleženec je posebna zgodba v Božjih očeh, neskončno vreden in ustvarjen za trajen ljubeč odnos. Takšna Cerkev je polna veselja in zato osrečujoča.

Bogu zaupam, da v Svetem Duhu deluje tako kot v prvi Cerkvi, včasih na silovit način, kakor bližajoč se vihar, drugič tiho v samoti – to je moje spoznanje s tečaja Alfa.

Kaj več pa na: <http://www.alfatecaj.si/>

Jožef Trpin

Olga in Janez Kociper

Na lanskem romanju v Assisi sem se pogovarjala z zakoncema Kociper, ki sta dejavna v KB Sostro

Bi se na začetku predstavila našim bralcem?

Olga: Poznava se že iz otroštva. Oba sva doma iz iste vasi na Štajerskem. Samo na cesto sva stopila in sva se zagledala. To traja že 37 let. Potem je mož dobil službo v Ljubljani, jaz pa sem hotela ostati pri mami, ki je bila sama. Pa mi je mama rekla, da moram iti z možem, da bova skupaj. Tako sem šla, čeprav mi jo je bilo hudo pustiti.

Janez: Lahko bi jo vzela k sebi, pa ni hotela iti.

Olga: Bilo nas je veliko otrok. Ko je zbolela, je sestra zelo lepo skrbela zanje. Velikokrat smo se zbrali vsi otroci in smo imeli mašo pri mami. Vsi smo ostali prijatelji med seboj.

Kako sodelujete v župniji Sostro?

Olga: Frančiškova družina mi veliko pomeni. V našem bratstvu mi je zelo lepo! Dvanajst

let je že tega, odkar sem naredila zaobljube. Srečanja so enkratna. Pojem tudi v cerkvenem pevskem zboru. Imava tri odrasle otroke in dva vnučka.

Janez: Jaz ne hodim še prav dolgo na srečanja, ampak zelo rad. Zaenkrat še opazujem, poslušam ...

Olga, vi ste že dolgo v FSR. Vam je bilo kdaj žal, da ni zraven tudi Janez?

Olga: Ja, mi je bilo žal, a je imel tako službo, da ravno ob petkih zvečer ni mogel hoditi na srečanja. Sem pa prav prijetno presenečena, da ima tako voljo, saj je sam rekel, da ima zdaj, ko je v pokoju, čas in bi rad hodil z mano na srečanja. Veliko sem molila, da bi tudi on stopil na to pot in moja molitev ni bila zaman!

Janez, sami ste se odločili, da se pridružite Frančiškovim bratom in sestrám?

Janez: To je posebna, skrita obljuba, ki sem jo dal pred leti, in zdaj je bil čas, da to izpolnim. Moram reči, da hodim z veseljem na srečanja in komaj čakam, da bom naredil zaobljube in bom postal »pravi« Frančiškov brat.

Kaj pa vas pri Frančišku najbolj pritegne, nagovarja?

Janez: Všeč mi je bratstvo, druženje in preprostost. Vsak lahko pove tisto, kar mu

leži na duši. Zelo lepo so me sprejeli, to so moji prijatelji.

Olga, ste tudi vi dobili nov polet, ko se vam je pridružil še mož?

Olga: Ja, to pa res! Tega se ne da povedati. Saj sem že prej rada hodila na srečanja, zdaj pa še veliko bolj. Vidim, da se vse da doseči z molitvijo in zgledom! Nikoli v življenju nisem obupala.

Janez, prvič ste v Assisiju. Kako doživljate to romanje?

Janez: Res je neverjetno in čudovito, da sem to doživel! Na vsakem koraku čutim sv. Frančiška in sv. Klaro. Prav ganilo me je to romanje.

Olga, vi pa že drugič hodite po teh krajih. Ste odkrili kaj novega?

Olga: Spet sem dobila še dodatno spodbudo, da še bolj zavzeto živim to karizmo. Kar solze me oblijejo, ko ponovno stopam po teh ulicah.

Morda se kdo odloča in okleva, ali bi vstopil v FSR. Kako bi ga nagovorila, spodbudila?

Janez: Vsakemu bi svetoval, naj nekaj časa hodi na srečanja kot »opazovalec«. Brez pričakovanj, le odprt mora biti. Kmalu bo začutil bratstvo in bogastvo Frančiškovega zgleda. Vsak se mora sam odločiti.

Draga s. Olga in br. Janez! Hvala za vajino izkušnjo, ki sta jo delila z nami. Veselimo se z vama, da skupaj stopata po Frančiškovi poti, in vama želimo mir in vse dobro.

Pogovarjala sem se Mateja Trajbarič FSR

Moram reči, da hodim z veseljem na srečanja in komaj čakam, da bom naredil zaobljube in postal »pravi« Frančiškov brat. (Janez)
Veliko sem molila, da bi tudi on stopil na to pot in moja molitev ni bila zaman! (Olga)

+ Brat Jakob Emeršič

Prvi izvoljeni predsednik Narodnega sveta FSR Slovenije

V spomin

Sem že mislil, kako smo se lepo, mirno, domače-velikonočno, po Frančiškovo preprosto, a izjemno dostojanstveno poslovili od Frančiškovega in našega brata Jakoba Emeršiča. Komaj sem udomačil ta mir in spokojnost v duši in vse to pospravil na svojo srčno stran, je zazvonil telefon in prošnja z druge strani od odgovornega v FSR: »Bi hotel napisati nekaj misli v slovo od Jakoba za Brata Frančiška?«

Seveda sem začel v smislu povedanega moledovati, ovinkariti ... pa sem se hitro spomnil večkrat meni namenjenih Jakecovih besed, ki so zame bile ukaz: »Ja, veš, to pa boš že ti moral napisati, ker ...«

Tako moram napisati Jakecu v slovo, ker Jakob Emeršič ni bil samo član FSR, prijatelj bratov minoritov, sodelavec pri liturgiji, bibliotekar, neumorni prevajalec, dobitnik mnogih priznanj, lektor pri mnogih knjigah, mož in družinski oče, Slovenec, literat, skrben vzgojitelj, **ampak je bil predvsem po vzoru očeta in brata sv. Frančiška Homo catholicus**, tako smo ga dojemali vsi, ki smo z njim živeli, tako smo ob slovesu čutili, tako je v slovo povedal njegov sin, tako so se o njem glasili članki v časopisih, ki niso naklonjeni veri.

Kakor vse njegovo življenje, tako je bilo v Božje roke predano tudi njegovo poslavljanje s tega sveta. Že pred leti, ob smrti moje sestre Kristine, mi je tako prepričljivo govoril o človekovem nujnem in normalnem srečanju s sestro smrtjo, da skoraj nisem mogel verjeti. Ob njegovem slovesu in njegovem srečanju s sestro smrtjo sem spoznal, da je mislil resno.

In zdaj, ko je mrtev, spoznavam, da je Jakec vedno v življenju mislil resno. Pozorno, poglobljeno, hvaležno, ozaveščeno, z globljim

spoznanjem, z mislijo na konec je hodil skozi življenje, kakor je to lastno in kot velika dragotina in milost dano pesnikom.

Ko sta z ženo Dorico jeseni 2010 nenadoma odradjala na ljubljani Cres, sem slutil, da se gresta poslavljat od creških trav in oljk, gromač in burje, p. Placida, morja in cerkvice sv. Jurija in Roka v Beleju, nisem pa si misli, da bosta domov prišla z obsežno knjigo. V njej beremo:

*Vsi moji svetli dnevi so noč
Vse pohvale so strup
Vse graje so zdravilo
Vse izdaje so noč
Vse ograje so svoboda
Močan sem v svoji nemoči
(Neznani lovec II., odlomek, str. 272)*

Ta pesem in še drugih tristo Jakobovih pesmi je našlo svoje mesto v debeli modri knjigi z naslovom **Pozabljena spominjanja**. To je zajetna knjiga Jakobovih pesmi – večjih in manjših različno izbrušenih biserov, ki sestavljeni skupaj kot izjemen mozaik izrisujejo Jakobovo življenje in bivanje, njegovo HVALNICO STVARSTVA.

Ko smo v njemu tako ljubem kloštru na Ptujju predstavljali to njegovo knjigo, je bila zbrana tudi cela njegova družina: najmlajši sin kot ilustrator za omizjem, žena Dorica tam blizu kakor vedno, ostali otroci med brati in sestrami okoliških Frančiških družin, med Ptujčani, ki so do zadnjega kotička napolnili refektorij samostana. Vsi smo preko

Jakobovih pesmi, ki jih je interperiral Pavle Ravnohrib, doživljali to, kar je očetu kot vezilo povedal najstarejši sin: »Oče, nisem vedel, da te je Bog obdaril s tolikimi darovi.«

Brat Jakob Emeršič je uresničil naročilo Božje besede in trgoval s svojimi talenti, ne prestando in v veliki ponižnosti.

Danes z veliko hvaležnostjo Bogu in gorski Mariji premišlujem: Kaj vse je šele zapisano v knjigi Jakobovega življenja pri Bogu ... To so bili veseli angeli, ki so brez jecljanja, ki je Jakecu ponagajalo, takrat ko je hotel ves navdušen vse in vsem naenkrat kaj povedati, prepevali ob odprtju njegove knjige življenja.

V Božji knjigi življenja je za + brata Jakoba Emeršiča nedvomno z zlatimi črkami zapisano njegovo zvesto življenje in delo, njegova skrb in ljubezen za brate in sestre in za celotno narodno bratstvo FSR v Sloveniji.

Zaobljubo v FSR je naredil leta 1986 v krajevnem bratstvu sv. Jurija na Ptujju. Kmalu je bil izvoljen za prvega predsednika narodnega sveta FSR po novem vodilu FSR. To službo je opravljal z izjemno frančiškovsko širino – poznavajoč zgodovino prvega reda in težave, ki so jo spremljale. S svojim delom prvega predsednika Narodnega sveta FSR Slovenije je prispeval velik delež k enemu in enotnemu bratstvu FSR v Sloveniji, ki se ne deli po obediencah, temveč po pokrajinskih bratstvih.

Vse njegovo delo v FSR je bilo preprosto frančiškovsko služenje, je bil način njegovega življenja, v njem in v vsem je videl Božji odmev – kot je zapisal:

*Gospod, Gospod,
kje si ti Gospod.
Odmev pa pravi:
Tod, tod, tod.*

(Ko osamljen vračal sem se, odlomek, str. 141)

Zdaj ne potrebuješ več odmeva, ker gledaš »iz obličja v Obličje«.

Ne pozabi na nas v višavah, kakor tudi mi ne pozabljammo nate tu v nižavah!

p. Janez Šamperl

Darovi

za december in januar 2012
za revijo Brat Frančišek

Dragi bratje in sestre!

Tisti listič, ki je bil priložen zadnji številki revije, vas je očitno kar lepo spodbudil k prispevanju.

Da nam ne bo treba biti v skrbeh za prihodnost. Če si tega lističa, položnice namreč, še zaželite, kar sporočite, z veseljem pošljemo, lahko pa darujete tudi na račun, naveden v kolofonu, ali pa dar oddate osebno.

Že vnaprej prisrčna hvala!

1000 AUD	p. Ciril Božič OFM
210,00 €	KB FSR Sostro
100,00 €	Neda Štiglic
60,00 €	Alma Prijon
50,00 €	Sabo Bujanja Jana
40,00 €	Majda Ambrožič, Jože Skrabec
30,00 €	Cilka Kranjc
30,00 €	Katja Sabolič
25,00 €	Helena Bešter, Anica Ličen, Jernej Krajšek
20,00 €	Milena Golc, Demšar Darinka, Majda Ankele Samaluk, Olga Božič, Marjan Arhar, Frančiška Gorjup, Aleksandra Plesnicar, Anton Perger, Milena Krecic, Darinka Vidmar, France Oražem, KB FSR Kraj Primsko-vo, O. M. žup. Celje, Marija Vivod, Ivica Kocjan, Franc Zalaznik, Marija Kokalj, Tilka Eiselt, Marija Cigale
15,00 €	Šolske sestre Brezje, Mirko Pristov, Zdravko Grahor, Marija Žižek, Viktor Konjedic, Šolske sestre Trebnje, Zofija Slemenšek, Cecilija Kavčič, Šolske sestre LJ, Frančiškani LJ Center
12,00 €	Franc Bizjak
10,00 €	Sever MS, Kristina Hafner, Olga Pelaj, Franc Jurkovnik, Štefan Grabnar, Jožefa Repenšek, Vladimir Kolenko, Mrak, Lado Likar, Franc Jagodic, Malči Šmuc, Frančiška Metelko, Jolanda Zver

Bratsko srečanje pri jaslicah

Letošnje srečanje je pripravilo Pokrajinsko bratstvo FSR Furlanije - Julijske krajine iz Gorice v Italiji v sodelovanju s koprsko škofijo ter krajevnima bratstvom FSR Nova Gorica in Kostanjevica. Srečali smo se v nedeljo, 8. januarja 2012, ob zaključku božičnih praznikov in prav na dan Jezusovega krsta.

Slovesnost je potekala v kapucinski cerkvi Svetega Frančiška pod naslovom: *Odrešenijska skrivnost božiča, kot jo je doživel Frančišek Asiški*. Prijeten je bil pogled na veliko množico prijateljev svetega Frančiška in vseh, ki dobro mislijo, zbranih z obeh strani meje, seveda bivše ... Slovenci, Italijani, odrasli in otroci. Prav vsi smo si to popoldne želeli skupaj podoživeti božično skrivnost, se vrniti v preteklost in obuditi dogodek iz leta 1223 v Grecciu ter razmisliti o pomenu božiča nekdanj in danes. Z vrnitvijo v preteklost se pripravimo za prihodnost in bolje razumemo sedanjost. Srečanja so se udeležili tudi goriški nadškof Dino de Antoni, koprski pomožni škof Jurij Bizjak, p. Aurelio, naši duhovni asistenti, duhovniki, redovniki in drugi, ki jih nagovarja serafinski oče. Občutil se je močan Frančiškov duh, ki je povezoval vsa bratstva med seboj, različni jeziki niso bili ovira. Glasbeni uvod z božičnimi napevi otroških pevskih zborov (mladinska skupina goriške stolnice, otroški pevski zbor od Svetega Ivana in Svetega Roka iz Gorice, FRAMA in FO iz Vipavskega križa in s Kostanjevice) in z instrumentalisti nas je združil, da smo zbrano prisluhnili poročilu o dogodku v Grecciu, ko si je Frančišek želel praznovati in doživeti božič na svoj način. Tako branje zgodbe kot evangelija je potekalo izmenjaje dvojezično. Doživeli smo dotik Božjega deteta, otroci, mladi

in odrasli. Kljub različnim jezikoma smo vsi razumeli vse, saj je božična zgodba pisana v Božjem jeziku in če jo poslušamo s srcem, jo tudi razumemo. Čudovita animacija mladih o Frančiškovem življenju nas je dobesedno ponesla v tisti čas dogajanja in prinesla mir med vse nas zbrane. Med tem smo si prižigali svečke in si med seboj podeljevali luč, plamen ljubezni, in še bolj začutili, da je Bog z nami. V dvojezičnih prošnjah smo se mu skupaj zahvalili za ponovno združenje, da smo lahko zbrani v njegovem imenu in se hkrati pustimo voditi sv. Frančišku, ki vedno znova nagovarja tako nas kot tudi mnoge pisatelje. Latinski očenaš pa je le še močneje potrdil naše iskreno izrečene prošnje. Sledil je prisrčen nagovor nadškofa de Antonia v slovenščini in pomožnega škofa Jurija. Oba sta izrazila zadovoljstvo in nas spodbujala k nadaljevanju tradicionalnih čezmejnih bratskih srečanj dveh narodov. Izrazila sta tudi prošnjo za molitev, tako zanju kot za duhovne in redovne poklice. Zahvalne in vzpodbudne besede sta izrekla tudi predstavnika pokrajinskih bratstev FSR koprške škofije in regionalnega bratstva FSR Furlanije - Julijske krajine. Po Frančiškovem blagoslovu, ki nam ga je podelil nadškof de Antonio, smo se zbrali na prijetnem druženju ob dobrotah, ki so jih pripravili domačini.

Hvala njim, hvala vsem sodelujočim: FO, FRAMI, FSR, vsem zborom in tudi prav vsem prisotnim. Hvala pa tudi našemu Očetu, ki je ves čas bedel nad nami. Naj ta dan ostane v naših srcih vse leto, v srcih pa mir, saj brez miru v svojih srcih ne moremo biti razglaševalci Miru. Na domove smo odhajali z lepimi spomini, spoznanji in obljubami. Tudi vsem vam, dragi bralci, želim, da bi bila vaša srca jaslice. Sprejmite vanj Njega in tako bo vsak dan božič.

Mir in Dobro v začetem 2012 vam želim.

s. Stanislava Gorenc

Zaključki XIII. Generalnega kapitlja FSR

22. – 29. oktober 2011

UVOD

XIII. generalni kapitelj smo obhajali v pastoralnem centru Santa Fe v Sao Paulu v Braziliji. Sodelovali so bratje in sestre iz vsega sveta. Osrednja tema je bila: »Evangelizirani za evangelizacijo«, podtema pa: »Posebna poklicanost za določeno poslanstvo«.

Ganjeni smo bili ob izkazani naklonjenosti, s katero so nas številni bratje in sestre brazilskih bratstev sprejeli, in še posebno zaradi pozornosti Frančiškove družine iz Sao Paula, ki je izpričala živo skrb za skupno dediščino, ki jo je zapustil naš serafinski oče sveti Frančišek Asiški.

Izčrpno poročilo generalne ministrice nas je seznanilo z ogromnim obsegom dela, ki ga je ob pomoči nekateri bratov in sester v teh treh letih opravilo Predsedstvo CIOFS. Opozorilo pa je tudi na očitno in skrb vzbujajočo pomanjkanje pripravljenosti na sodelovanje nekaterih narodnih bratstev, ki niti ne odgovarjajo niti ne pošiljajo potrebnih informacij.

Med kapitljem smo doživljali zelo »močne« trenutke, ko smo z žalostjo in prizadetostjo poslušali občutena pričevanja o komaj verjetnih in težkih življenjskih izkušnjah in situacijah v različnih delih sveta, kjer bratje in sestre trpijo zaradi silne revščine, naravnih nesreč, verskega preganjanja, celo genocida ... Vse to je globoko vznemirilo našo vest in nas spodbudilo, da izstopimo iz svojega egoističnega samoljubja in se solidarno odpremo proti tistim, ki trpijo.

Ko smo bili ob koncu kapitlja združeni drug ob drugem, so bila naša srca polna hvaležnosti Bogu. Hkrat pa nas je vse dogajanje nagovorilo, da še bolj izvršujemo obveznosti, ki smo jih sprejeli kot Frančiškovi bratje in sestre,

predvsem pa, da obnovimo naše posebno poslanstvo in na novo uskladimo vse vidike našega življenja z evangelijem. Gospodar naše zgodovine nam tudi danes govori po znamenjih časa, kliče nas da vsem, posebno ubogim, preganjanim in zatiranim, posredujemo veselo oznanilo o Božjem kraljestvu. Kliče nas, da ozdravljamo tiste, ki so slepi zaradi pomanjkanja vere in ljubezni, da osvobodimo našo družbo izpod grešnih struktur, ki jemljejo človeško dostojanstvo milijonom bratov in sester.

Naš red pa je tudi poklican, da se obnovi navznoter, da bi njegovi člani postali bolj zvesto in velikodušno orodje v službi Božjega kraljestva, da bi bili bolj učinkovito in verodostojno prisotni v sodobnih dogajanjih; ta dogajanja naj bi ožarjali z lučjo evangelija in jih naravnavali bliže Božjemu stvariteljskemu načrtu.

VZGOJA

Kapitelj je še enkrat ugotovil, da je vzgoja temeljnega pomena za življenje v redu. Nujno potrebno je poglobiti občutek pripadnosti Frančiškovega svetnemu redu, prav tako tudi identiteto njegovih članov, da bi red lahko izvrševal svoje poslanstvo v svetu. Ta občutek pripadnosti se lahko uresniči v novih razmerah, ki jih je osvetlil kapitelj, seveda upoštevajoč tudi težave, ki se pojavljajo v redu samem.

Trajna vzgoja

Občutek pripadnosti nam mora pomagati, da postanemo občutljivi za ekonomske potrebe. V prvi vrsti moramo biti soodgovorni in solidarni na vseh ravneh znotraj reda, potem pa tudi pri naših dejavnostih zunaj FSR, posebno v zvezi s tistimi, ki trpijo zaradi nepravilnih struktur v globalizirani družbi, ki jih izključuje in izkorišča. Kapitelj priporoča, da bi začeli pripravljati program vzgoje za bratstva v Afriki.

Kapitelj je spoznal, da je naše poslanstvo v sedanjem svetu živeti z vsemi v bratski ljubezni in pričevati s svojim življenjem. Po razpravi o naši lastni poklicanosti je kapitelj zaključil,

da to čisto preprosto pomeni biti kristjan in pristen Frančiškov brat. V tej luči je poznavanje družbenega nauka Cerkve neobhodno potrebno, prav tako je nujen ekumenizem, družinske vrednote pa so prednostna naloga. Frančiškovi bratje in sestre v svetu moramo postati zagovorniki družbenih sprememb.

Resna trajna vzgoja naj omogoči bratstvom, da se odprejo človeškim resničnostim (družini, delu, skupno dobremu, ekologiji, ...) z namenom, da se bodo usposobila za delovanje v družbi, ki nas izziva z nasiljem, lakoto, revščino in trpljenjem milijonov oseb. Cilj te vzgoje mora biti tudi ozaveščanje za pravilen in odgovoren odnos do človeških in ekonomskih virov.

Družina

FSR želi umestiti družino v središče svoje pozornosti in ji dodeliti v življenju svojih bratstev večji pomen. Kapitelj spodbuja krajevna bratstva, da bi dajala prednost razvoju družin, da bi jim pomagala in jih vzgajala. Če je potrebno, naj ustanavljajo skupine družin znotraj svojih bratstev (GK, člen 34).

Mladim, ki so izpostavljeni močnim vplivom velikih seksualnih tem, morajo bratje in sestre v FSR pomagati, da začnejo živeti svoje pravo življenje. Zato kapitelj priporoča, da bi se v vzgojne programe FSR in FRAME vključila izobraževanja na osnovi razprave »Teologija telesa« blaženega Janeza Pavla II., da bi člani mogli spet odkriti resnično lepoto spolnosti, vrednato zakona in družine ter živeti po Božjem načrtu.

Z izkušnjami obogatena pričevanja zrelih in usposobljenih zakonskih parov članov FSR mladim iz FRAME na njihovih srečanjih so lahko mladim v veliko pomoč, da bodo postali pravi preroki in znanilci sprememb tega protislovnega sveta.

Začetna vzgoja

Poudarek pri začetni vzgoji mora biti naravnost na človečnost, čustvenost, občutek za dobrodelnost in solidarnost. S primeri in zgledi obogatena vzgoja mora temeljiti na metodologiji in pedagogiki dobrih praks.

Pastoralna poklicanost

Ustvarjanje pastoralne poklicanosti v narodnih bratstvih, k čemur nas je spodbujal Generalni kapitelj 2008, se zdi še naprej potrebno. Smernice CIOFS morajo zato v tem smislu spodbujati zanimanje za FSR, ker se njegovo članstvo v nekaterih regijah zelo stara.

Duhovna asistenca

Priporočamo, da bi se razširilo poznavanje Statuta za duhovno in pastoralno asistenco FSR, posebno tistega poglavja, ki se nanaša na laične duhovne asistente.

KOMUNIKACIJA

Vloga mednarodnega svetovalca

Kot odgovor na poizvedbo predhodnega generalnega kapitlja 2008 je predsedstvo CIOFS na kapitolu 2011 predstavilo nujno potreben dokument »Vloga in naloge mednarodnih svetovalcev FSR«. Kapitelj močno priporoča, da ta dokument pride do vseh Narodnih svetov in njihovih mednarodnih svetovalcev (ki niso mogli sodelovati na kapitolu), da bi ga proučili, se z njim seznanili in ga začeli uporabljati.

Spletna stran

Izredno zahtevno delo, ki so ga doslej pri posodobitvi strani opravili odgovorni za to in njihovi sodelavci, zahteva, da se obojim zahvalimo. Generalni kapitelj naproša brate in sestre z vseh koncev sveta, ki imajo znanja s tega področja, da v skladu s svojimi možnostmi ponudijo svoje aktivno sodelovanje in pomoč tistim, ki že zdaj skrbijo za to.

Potrebno bi bilo pridobiti dodatne prevajalce za prevajanje dokumentov in drugih gradiv v vse štiri uradne jezike FSR: angleščino, italijanščino, španščino in francoščino.

FRANČIŠKOVA MLADINA

Frančiškova mladina – ki je za FSR lepa sedanja realnost, od katere se lahko učimo, in ne neka prihodnja obljuba – postaja prednostna skrb za naš red na vseh ravneh.

Ta kapitelj potrjuje potrebo, da FSR spremlja mlade iz FRAME skladno z vsemi dokumenti, ki določajo vzajemne odnose. Dokumenti so na razpolago na spletni strani.

Da bi okrepili povezavo med FSR in FRAME, naj bi v svetih bratstvih FSR sodelovali

tudi predstavniki FRAME, tako pri organizaciji skupnih srečanj kot pri njihovi izvedbi. Generalni kapitelj tudi vabi obe bratstvi, da bi skupaj spoznavali in preučevali Vodilo in Generalne konstitucije FSR ter dokumente FRAME.

Pri spremljanju mladih mora bratski animator predstavljati vsebine in uporabljati vzgojne metode, ki bodo usposobile mlade, da bodo sprejeli polno odgovornost za družinsko in družbeno življenje. Prav tako, vendar ob spoštovanju »različnosti in dopolnjevanja oblik, nivojev, vlog in odgovornosti« (Christifideles laici, 42), naj sveti FSR poskušajo pritegniti FRAME v izvrševanje političnih in družbenih pobud.

Kapitelj vabi predsedstvo CIOFS in narodna bratstva FSR, da bi več pozornosti posvetili bratstvu FRAME v nastajanju in jim pomagali olajšati njihov razvoj.

Da bi se izboljšala komunikacija in izmenjava informacij med bratstvi FRAME, kapitelj priporoča narodnim svetom FRAME, da bi sodelovali pri postavitvi spletne strani mednarodne FRAME, ki bo kmalu na voljo.

PRISOTNOST V SVETU

Upoštevajoč, da »verni laiki nikakor ne smejo zatajiti pri delovanju v politiki« (Christifideles laici, 42), je potrebno odslej dalje povečati pozornost tudi politični vzgoji, da bi lahko vplivali na družbeno življenje. Odlična osnova za to je »Družbeni nauk Cerkve«.

Generalni kapitelj priporoča svetom bratstev na vseh ravneh, da občasno organizirajo tečaje politične vzgoje, da bi člani bratstev pridobili potrebna znanja, da bodo brez odlašanja znali odgovoriti na trenutne potrebe Cerkve.

Kapitelj vabi brate in sestre v FSR, da ureničujejo pobude, katerih cilj je celovit razvoj posameznikov in ljudstev, ki trpijo zaradi revščine, kršenja človekovih pravic in naravnih

katastrof. Zavzemali naj bi se za družino in njene socialne pravice, spodbujali naj bi vzgojo in izobraževanje, ki bosta z uporabo vseh družbenopolitičnih sredstev, ki so na voljo, omogočila celovit razvoj otrok in mladine.

V svoje pobude morajo pritegniti in vključiti vse člane (brate in sestre), ki so ustrezno usposobljeni za različna področja, da bodo lahko za skupno dobro darovali talente, ki jim jih je podaril Bog. Če se izkaže za potrebno, lahko za pomoč in sodelovanje pri izvajanju pobud zaprosijo ustrezne cerkvene ali civilne ustanove in organizacije.

FSR si mora s potrebno previdnostjo prizadevati, da postane viden in prepoznaven tudi v družbenem okolju tako, da razumno in načrtno uporablja razpoložljiva sredstva družbenega obveščanja.

BRATSTVA V NASTAJANJU

Bratstva v nastajanju, trenutno jih je 42, so ena izmed petih prednostnih nalog FSR in kapitelj je zaznal, da bi bilo zanje takoj potrebno vzpostaviti organizirano podporo. Prav bi bilo nameniti posebno pozornost dolžnostim, ki jih imajo obstoječa narodna bratstva do bratstev v nastajanju, tako da bi jih spremljala. S tem bi se zmanjšal njihov občutek osamljenosti, ki ga morda čutijo. Pri teh naporih igra pomembno vlogo tudi solidarna delitev materialnih virov in vzgojnih gradiv, potrebni pa so tudi obiski teh bratstev.

Kapitelj je globoko prepričan, da bratstva v nastajanju predstavljajo veliko bogastvo za FSR in da predstavljajo silo, ki se razvija in si prizadeva za evangelizacijo sveta. Ta bratstva so znamenje in jasen dokaz za živo prisotnost karizme svetnih Frančiškovih bratov in sester v sodobnem svetu.

Prevod: Stanko Šorli

OFS Frančiškov svetni red Slovenije Narodni svet

Vsem bratom in sestram FSR Slovenije,
predsednikom
in duhovnim asistentom KB FSR,
predsednikom
in duhovnim asistentom PB FSR

Drage sestre in bratje

V skladu z Vodilom in Konstitucijami
(člen 66/2 in 67/2)
ter Statutom Frančiškovega svetnega reda
Slovenije (41/3)

sklicujem

VOLILNI KAPITELJ

Frančiškovega svetnega reda Slovenije,

ki bo v Domu duhovnosti Sveti Benedikt
v Kančevcih

od 23. do 25. novembra 2012.

S tem razglašam začetek
narodnega kapitlja!

Naj po priprošnji sv. Frančiška in sv. Klare,
sv. Elizabete in sv. Ludvika
Sveti Duh spremlja in vodi
vse naše delo v pripravah na kapitelj!

Mir in dobro

V Piranu, na svečnico 2. februarja 2012
br. Mirko Potočnik
predsednik NS

Frančiškov svetni red pri Sveti Trojici v Halozah

Zaobljubami v FSR, ki so jih sestre naredile 15. maja 2011, je bila ustvarjena pravna podlaga za ustanovitev krajevnega bratstva (KB). V nedeljo, 29. januarja 2012, je bil prvi volilni kapitelj naših sester v minoritskem samostanu Svete Trojice na Gorci. Kapitlju je predsedovala predsednica Pokrajinskega sveta FSR mariborske nadškofije s. Andreja Štumf. Sestre so izvolile naslednje vodstvo:

predsednica in odgovorna za vzgojo:
s. Marica Mlakar,

podpredsednica in blagajničarka:
s. Marija Kaučič,

tajnica:
s. Anica Mlakar.

Sestram čestitamo za pogum ter veselje do FSR.

p. M. G.

Duhovna vzpodbuda z duhovnega kapitlja FSR

Kančevci, april 2011 (3. del)

Frančišek je na La Verni doživel, kaj pomeni Božja ljubezen, ki gre do konca, ki je zvesta. To je La Verna, ko Frančišek sam, na svojem telesu izkusi te rane in prosi, da bi imel milost, da doživi, kako velika je ljubezen, ki je gnala samega Božjega Sina v tako hudo trpljenje in žrtev, da bi lahko nekaj bolečin, ki jih je Bog prestal na svojem telesu, mogel tudi sam doživeti. Frančišek je zelo telesen. Če beremo njegove spise, se na prvi pogled zdi, kot da bi se telo (nekako v duhu srednjega veka, ker je bila takrat velika nevarnost krivih naukov glede telesa in telesnosti) zavračalo kot nekaj, kar ni Božje, kar je od hudiča. Vendar gre Frančišek v tej stvari katoliško pot. Vključuje tako duhovno razsežnost kot tudi našo telesnost. Tukaj je Frančišek velik. Frančišek se zaveda, da bo naša duhovnost toliko »uporabna«, kolikor bo tudi utemeljena v našem resničnem svetu. Tudi v naši telesnosti. To se kaže že povsem na začetku. Ko Frančišek sreča gobavca, ga objame in poljubi. Ne obstane nekaj metrov stran v nekih željah, hrepenenjih, na neki duhovni ravni. Njegova bližina ni samo na duhovni ravni. Frančišek razjaha in premaga gnus, kot sam pravi. Objame človeka. V tem gobavem bolniku prepozna človeka, svojega brata. Tukaj je potrebna osebna, konkretna odločitev. Ko govorimo o ljubezni, lahko včasih ostanemo samo na čustveni ravni. To je raven zaljubljenosti. Vsi smo že bili kdaj zaljubljeni. Tudi odrasli poročeni se kdaj zaljubi, tudi redovnik, duhovnik se zaljubi. Za nekatere je to nekaj, kar usmeri, določi, vzame svobodo. Zaljubljenost je stvar naših hormonov, našega dogajanja v telesu. Frančišek se zagotovo ni zaljubil v gobavega bolnika. Odločil pa se je za ljubezen. To je velika razlika med zaljubljenostjo in

ljubeznijo. Zaljubljenost pride in gre. Nekateri, ki niso več zaljubljeni, gredo narazen, nekateri, ker se zaljubijo v drugega, pustijo tistega, s katerim so se odločili živeti skupaj. Ljubezen pa je odločitev. Frančišek se je v tem trenutku odločil za ljubezen, ki ni bila romantična. Vsak naj bi v svojem življenju poiskal srečanje z gobavim bolnikom. Kateri dogodek je bil ali pa je vsaj nekoliko primerljiv temu Frančiškovem dogodku srečanja z gobavim bolnikom? Kaj ali kdo je tisto v mojem življenju, kjer včasih doživljam odpor ali celo gnus, kar težko sprejemam, pred čemer me je strah, česar ne razumem, s čimer se bojim soočiti? Biti manjši pomeni sestopiti iz tistega položaja, kjer lahko gledam in presojam od daleč, sestopiti v dolino. Zaživeti telesno, čustveno in duhovno znotraj tistih okoliščin, ki me obdajajo, med tistimi ljudmi, za katere sem se odločil, da jih bom ljubil. Frančiškova duhovnost je tukaj zelo konkretna, zelo telesna. Tako nam o tem govori Greccio in La Verna. O Božjem in človeškem sočutju ter solidarnosti.

Ta trenutek, ko smo skupaj zbrani na duhovnem kapitlju, je milosten, ko se lahko znova spomnimo na dediščino, izhodišča, ki nam jih je zapustil naš oče Frančišek.

Prešli bomo k drugemu stebru, to je odkrivanju znamenj časa, v katerem živimo, in iskanju odgovorov nanje. Verjetno ima marsikdo doma knjigo Luč sveta. V tej knjigi v 1. poglavju papež v pogovoru z novinarjem razmišlja o znamenjih našega časa. Katere so

tiste stvari, ob katerih se Cerkev ustavlja, ker se je prisiljena ustaviti ob njih? Včasih je ta pogled, to priznanje tudi boleče in papež skuša v teh dogodkih prepoznavati Božje sporočilo. Kateri so tisti dogodki, ki so tako navzoči v vesoljni katoliški Cerkvi kot tudi tukaj med nami, kjer smo? Veliko jih je. Vsak od nas bi jih lahko naštel veliko več, kot jih bom podal tukaj (bolj na osnovi tega, kar sem prebral). Prva stvar, za katero vsi vemo, je podoba, ki jo ima Cerkev v medijih. Koliko gnojnice se zliwa vsak dan spričo zlorab, ki se odkrivajo. Ravno v letu duhovništva so prišle na dan zlorabe na področju spolne nedotakljivosti, na področju gospodarjenja z materialnimi dobrinami, zloraba oblasti in podobno. Cerkev si tukaj ne sme zatiskati oči. Danes smo kristjani moralno diskreditirani, vsaj kar se tiče uradnih predstavnikov Cerkve. S kakšno pravico lahko sploh še govorimo o moralnih vrednotah, učimo druge, kakšni naj bodo? Gledano kritično, te pravice nimamo. In vendar si to pravico lahko pridobimo nazaj, če smo pripravljeni stopiti na pot pokore. Poleg žrtve je pokora pojem, ki je danes nekoliko pozabljen. Na začetku postnega časa je zelo jasno sporočilo: »Spreobni se in veruj evangeliju!« Vabilo k pokori. Včasih smo tako naivni in slepimo sami sebe, ko pričakujemo, da nam bo Bog poslal novega preroka, da nas bo poklical po mobitelu ali da se nam bo odprlo nebo ali da moramo iti na kakšna romanja ..., da bi res

odkrili, kaj Bog od nas pričakuje. In vendar se vsako leto skozi postni čas ponavlja kot refren vabilo: »Spreobni se in veruj evangeliju!« To je najlepše, kar lahko doživi vsak kristjan: Lahko začne znova! Pri Bogu imamo možnost, da se potresemo s pepelom, da gremo k spovedi, k zakramentu Božjega usmiljenja, kjer znova odkrijemo svoje dostojanstvo, svojo vrednost v Božjih očeh in dobimo tisto moč, ki nam bo pomagala sprejeti odgovornost za posledice svojih odločitev, ki so bile lahko kdaj napačne. Soočiti se s posledicami, sprejeti križ, ki smo si ga včasih sami pripravili. Kaj pa, ko nisem odgovoren za tisto, kar se je zgodilo? Papež se je srečal z žrtvami spolnih zlorab in ena izmed žrtev, neki mož, je dejal, da ga je pretreslo in prepričalo to, da se je bil papež Benedikt pripravljen srečati z njim in mu prisluhni. Papež je jokal skupaj z njim. Jokal je z njim, čeprav ni imel posebne odgovornosti za to, kar se mu je pred desetletji zgodilo. Ta drža svetega očeta tudi nas vabi k tej notranji povezanosti s Cerkvijo, k sočutju. K sočutju predvsem s tistimi, ki so žrtev, in tudi s tistimi, ki so pripravljeni stvari popraviti in stopiti kot naši bratje in sestre na pot pokore in spreobrnjenja. Molitev je vedno občestvena. Ko se obračamo v svojih potrebah, prošnjah, zahvalah k Bogu, naša katoliška molitev vedno poteka znotraj občestva svetih. Vsak dan se obračamo k svetnikom, k svojim priprošnjikom, zavetnikom. Drugače kot, recimo,

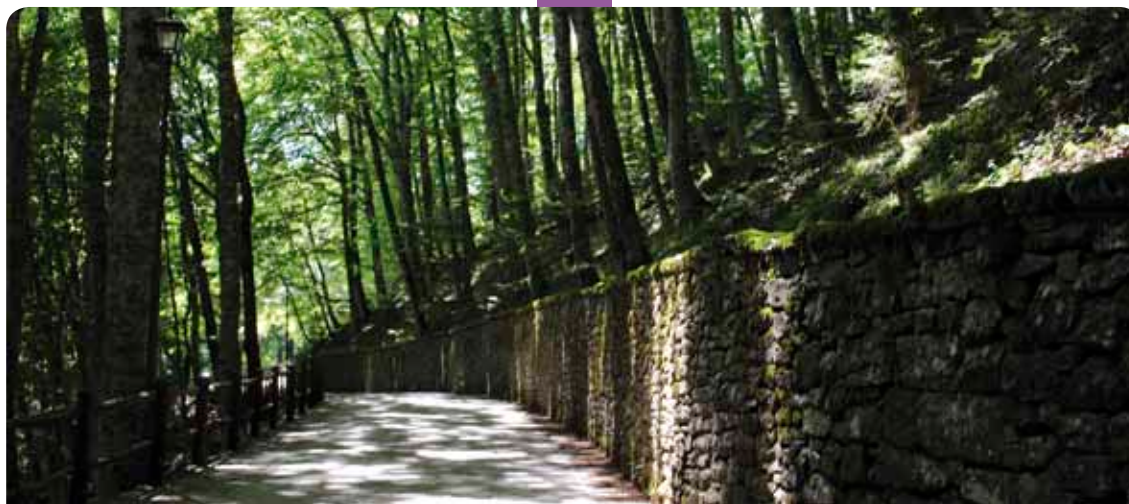

protestanti se katoličani zavedamo občestva, sprejemamo versko resnico občestva svetih. In tukaj lahko doživljamo to našo družinskost, medsebojno povezanost. Kako lepo je, ko imaš sorodnike, prijatelje, s katerimi lahko deliš to, kar doživljaš: bolečino, trpljenje, žalost, pa tudi veselje in praznovanje. Vsi si želimo svoje življenjske jubileje praznovati v krogu svojih domačih, prijateljev, bratov in sester, tudi znotraj Cerkve. Naj bo ta pokora, ki jo opravljamo skupaj, ne samo zase, ampak tudi za drugega, znamenje, da smo ena družina, da smo manjši bratje in sestre, ki želimo stati ob drugem tudi takrat, ko ga razjeda bolezen gobavosti, ko smrdi. In marsikaj danes smrdi in nam ne diši, da bi ostali zraven in znotraj. Vendar moč, ki spreminja stvari, je samo moč vere, moč zaupanja. Naj bodo tukaj naše konkretne odločitve, konkretna molitev, konkretna žrtev, odpoved in dobra dela. Del grške tragedije je katarza (= očiščenje), ko junak doživi polom in potem sprejme svojo usodo, se prepusti. Prav to je tiste gledalce pretreslo.

Naj tudi nas vse te stvari, ki bi jih lahko imenovali tragične, zares pretresejo, presunejo, v nas prebudijo iskrena vprašanja: Zakaj se je nekaj tako zgodilo? Kaj je bilo narobe? Kaj lahko naredim jaz sam, da se kaj podobnega ne zgodi, recimo, v mojem osebnem življenju ali pa tudi v neki skupnosti, kateri pripadam?

p. Ambrož Mušič OFM
(se nadaljuje)

po zvočnem zapisu pripravil Metod Trajbarič FSR

Duhovne vaje Frančiških otrok ljubljanske regije v Bohinjski Bistrici

Duhovnih vaj za Frančiškove otroke ljubljanske regije, ki so letos potekale v Bohinjski Bistrici, se je udeležilo 36 otrok iz 3 župnij: Bežigrad, Sveti Peter in Sostro. Skupaj z animatorji in duhovni- ma asistentoma smo spoznavali zgodbo o Frančku in Zelenem vitezu. Spoznali smo, da ni dovolj, če se trudimo za dobro le v lastno korist, ampak je potrebno, da smo nesebični.

Pri katehezah smo se pogovarjali o prijateljstvu, kakšen je dober prijatelj. Tako kot je Franček spoznal pomembnost prijateljstva s polžem, smo tudi mi spoznali veliko novih prijateljev, k temu pa je dodatno spodbujala omejenost prostorov, tako da smo bili »prisiljeni« spoznati druge otroke.

Pri delavnicah smo ustvarjali zmaja, prepevali uspavanke, naredili rože iz papirja, ki smo jih uporabili pri veliki igri, ter okrasili piškote, ki smo jih v nedeljo ponosno pokazali staršem in nato skupaj pojedli.

Duhovne vaje smo zaključili s sveto mašo, ki so se je udeležili tudi starši. Domov smo odšli polni lepih vtisov, novih spoznanj in prijateljstev ter v želji, da se kmalu ponovno srečamo.

Duhovne vaje Frančiških otrok mariborske regije v Kančevcih

Leto je bilo naokrog in spet je bil čas za naše tradicionalno srečanja Frančiških otrok v Kančevcih. Tega tedna smo se že vsi veselili, saj smo vedeli, da bomo spet videli stare prijatelje in se veselili novih poznanstev. Najprej smo animatorji popisali udeležence, jih razdelili po sobah in jim pomagali s prtljago. Kmalu je bila hiša polna trušča in otroškega veselja. Otroci so si ogledovali sobe svojih prijateljev, se lovili po hiši, ki res ni majhna. A to veselo in razigrano vzdušje smo morali prekiniti okrog sedme ure, ko je bil čas za večerjo. V jedilnici je bilo kot v polnem panju. Vsak je imel vsakemu kaj povedati. Med večerjo so prišli še zadnji zamudniki. Večerja je bila res slastna, saj so bili pladnji s palačinkami na vseh mizah skoraj prazni. Po molitvi se je zgodilo nekaj, kar mi je ostalo v spominu in kar mi govori, da so otroci res dobri. Za pospravljanje posode so se javile kar tri mize. Torej današnjim otrokom ni vse samo računalnik, ampak imajo še vedno radi skupinsko delo, ki je skoraj vedno zabavno. Kmalu po večerji smo se vsi, udeleženci, animatorji in duhovni voditelj, zbrali v Veliki dvorani, kjer smo si ogledali delček risanke Franček. Sledila je kateheza, ki jo je vodil naš duhovni voditelj Andrej Feguš. Beseda je tekla o naših odnosih s sestrami, brati in starši. Naslednji korak je bila razdelitev po skupinah. Imena skupin so bila Želvice, Medvedi, Gosi, Polži in Bobri. Navdih za imena so nam bili junaki iz risanke Franček. V vsaki skupini je bilo od devet do deset otrok in dva animatorja. Vsak v skupini si je naredil zapestnico s sli-

ko svoje živali oziroma maskote skupine in s svojim imenom. V skupinah je potekalo tudi predstavljanje, pogovor o konjičkih in razne igre. Ko je potekel čas dela v skupinah, smo se ponovno zbrali v Veliki dvorani, kjer je bila večerna molitev. Pred spanjem smo se stuširali ter počasi odšli v svoje sobe in poiskali svoje postelje. Za lahko noč smo animatorji otrokom brali pravljice. Po naporem dnevu smo bili že tako utrujeni, da so nekateri zaspali že pred koncem pravljice.

Zbujanje naj bi bilo uradno ob četrtek na osem, a mnogi so se zbudili že veliko prej in so se do budnice tiho pogovarjali v sobi. Ko je bilo res treba vstati, so bile že vse kopalnice polne, nekateri pa so že razmišljali o zajtrku, ki je bil komaj ob osmih. Tega jutra smo vsi obilno zajtrkovali, saj smo vedeli, da nas čaka dolg in naporen dan. Po zajtrku smo si

ponovno ogledali delček risanke o Frančku in se pogovarjali o odpuščanju med brati in sestrami. Potem smo se ponovno razdelili v skupine, saj so nas čakale delavnice. Bilo jih je kar pet: izdelava zmaja, mozaik, izdelava rož, peka piškotov in izdelovanje naprstnih lutk. Izdelki so bili prave mojstrovine. Delo po skupinah je potekalo vse tja do kosila ob dvanajsti uri. Po kosilu je sledil zaslužen prosti čas, ki smo se ga veselili tako animatorji kot otroci. Mnogi so se odločili za igro nogometa, za podajanje žoge, lovljenje ali družabne igre ali pa preprosto za pogovor in navezovanje novih stikov in utrjevanje prijateljstev. Popoldan se je zgodil še en zanimiv dogodek. Velika igra! Šlo je za tekmovanje med petimi skupinami. Otroci so morali najti listke s pregovori, si jih zapomniti in jih povedati duhovnemu voditelju. Seveda, da naloga ne bi

Napovednik dogodkov

MAREC 2012

2. – 4. marec **Vipavski Križ:** Duhovne vaje FRAMA

APRIL 2012

13. – 14. april **Nazarje:** Klarin dan mladih

20. – 22. april **Vipavski Križ:** Duhovne vaje za brate in sestre FSR, voditelj p. Janez Šamperl

27. 4. – 1. 5. april **Assisi:** Romanje odraslih in družin

MAJ 2012

5. maj **Ljubljana:** Festival FO in FRAME

bila prelahka, so jim iskanje listkov oteževali zmaji (= animatorji). Otroke je igra navdušila in dodobra utrudila. A iger za tisti dan še ni bilo konec. Zvečer je bil v Veliki dvorani turnir družabnih iger. Bilo je kar sedem različnih iger, kjer so otroci preizkušali svojo srečo, znanje, spretnosti in spomin. Tega večera so mnogi otroci zaspali že pred pravljico, saj je bil dan res naporen.

Po prelepi budnici smo se odpravili k zajtrku. Videlo se nam je, da je bil prejšnji dan naporen, saj smo bili vsi zelo zaspani. A nič zato, po zajtrku smo v roke vzeli metle in se lotili čiščenja hiše. V nekaterih skupinah so si otroci pulili metlo iz rok, saj si je vsak želel pometati, a je bila samo ena metla v skupini. Kmalu so prišli starši in nekateri so bili prav začudeni nad pridnostjo in delavnostjo otrok. Skupaj s starši smo si ogledali še zadnji del risanke Franček in se napotili v cerkev k maši. Cerkev je bila tako polna, da mnogi niso našli prostega sedeža. Po maši, ki je bila vrhunec našega druženja, je sledilo skupinsko fotografiranje in skupno kosilo. Okrog dveh popoldan smo se poslovili in se odpravili proti svojim domovom.

Menim, da je bil ta vikend zelo lep, igriv in zabaven. Bil pa je tudi pomemben za našo duhovno rast, saj smo govorili o odnosih v družini, o odpuščanju in sebičnosti. Torej o temah, ki nas spremljajo na vsakem koraku. Ta vikend je pozitivno vplival na naša prijateljstva, zato se že vsi veselimo ponovnega srečanja v Kančevcih leta 2013.

Duhovne vaje Frančiskovih otrok kopske regije v Čepovanu

Nekega mrzlega petkovega popoldneva smo se animatorji in Frančiskovi otroci iz Vipavskega Križa in s Kapele zbrali v Čepovanu, da bi skupaj preživeli vikend.

V hišo mladinskega centra smo vstopali z mešanimi občutki. Nekateri smo bili malce prestrašeni in negotovi, drugi polni pričakovanj, tretji lačni ...

A že pri večerji se je ozračje sprostito. Otroci niso bili izbirčni (seveda ne, ko pa so Frančiskovi!), pomešali so se med animatorje in skupaj smo se prepustili kulinarčnim užitek.

Nato smo se prvič srečali s Frančkom, ki nas je spremljal cel vikend. Pogumni želvak nas je naučil, da moramo biti vedno pripravljeni pomagati drugim, ne pa da čakamo, da bodo drugi vse naredili namesto nas.

Ob njegovih napakah in prizadevanjih, da bi jih tudi popravil, smo spoznali, da sebičnost ne more graditi pravega prijateljstva. To lahko stori le ljubeče srce, ki zna odpuščati in sprejemati bližnjega z vsemi njegovimi napakami vred.

Skupaj s Frančkom smo klicali pomlad, se igrali, ustvarjali, peli, se borili z zmaji in nabrali cvetove s češnjevega drevesa. Z njim smo delili vznemirjenje ob rojstvu njegove sestrice in se spomnili na vse naše brate in sestre.

Po Frančiskovem zgledu smo se povezali v eno veliko družino. V medsebojnem druženju smo se učili drug od drugega in postali bogatejši za še eno izkušnjo.

Trudili smo se, da bi v naše srce in odnose prinesli svežino pomladi, in glede na medsebojno sodelovanje animatorjev ter pridnost in navdušenje otrok lahko rečemo, da nam je to tudi uspelo.

Tretje celinsko srečanje PMOS v Quitu, Ekvador

Tretje celinsko srečanje Komisije za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva (PMOS) Severne in Južne Amerike je potekalo od 1. do 4. novembra 2011 v Quitu, Ekvador. Devetinsedemdeset bratov, sester, tretjerednikov ter predstavnikov drugih frančiškanskih institucij je gostila provinca Svetega Frančiška Asiškega v Quitu.

Srečanje so vodili in spremljali redovniki, ki so sami živeli med narodi v Amazoniji, ter strokovnjaki a področij okoljske pravičnosti, globalnega segrevanja in teologije. Zbrani so se udeležili vrste predavanj, ki so zbuja vest članov Frančiškove družine glede tem, kot so pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva, ter ponujala duhovno orientacijo v skladu s frančiškansko karizmo, Generalnimi konstitucijami in drugimi dokumenti reda manjših bratov.

Cilji srečanja so bili:

- poglobiti razmišljanje v zvezi z okoljsko pravičnostnostjo
- dvigniti zavedanje o pomembnosti Amazonije in amazonskega pragozda v sedanjih ekološki krizi
- spopasti se z novimi izzivi, ki jih ponuja Amazonija našemu evangelizacijskemu poslanstvu
- kot člani PMOS pripevati k projektu Amazonija
- vzgajati in spodbujati odgovorne za PMOS glede vrednot in dejavnosti te službe

Pod geslom »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestrski zemlji z vsemi njenimi bitji« je bila osrednja tema srečanja okoljska pravičnost in izzivi Amazonije. Srečanje je potekalo v dveh sklopih. V prvem delu so redovniki različnih obedienc pričevali o svojih izkušnjah pri življenju in delu v Amazoniji, sledila so znanstvena in teološka predavanja. V drugem delu so udeleženci v manjših skupinah in na plenarnih zasedanjih pregledali smernice reda, si podelili izkušnje in se dogovorili glede ukrepov in zavez za projekt Amazonij.

Srečanje se je zaključilo s sveto mašo, ki jo je vodil br. Nestor Schwerz, generalni definitor za Latinsko Ameriko.

*Iz glasila PMOS „Contact“ prevedla in priredila
Zdenka Pišek*

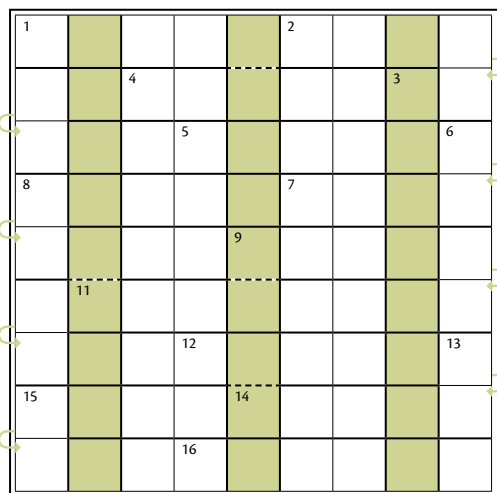

Nagradne serpentine

S pomočjo opisov in črkovnih skupin poiščite 16 iskanih besed in jih vpišite v lik tako, kot tečejo serpentine (v prvi vrsti z leve proti desni, v drugi vrsti z desne proti levi, v tretji vrsti spet z leve proti desni itd.), in sicer od enega polja s številko do vključno naslednjega polja s številko. Zadnja črka prejšnje besede je torej hkrati prva črka naslednje. Ob pravilni rešitvi boste na osenčenih poljih prebrali geslo uganke – Jezusovo naročilo gobavcu.

AD – ALI – ANT – AR – AS – CIJ – ČE – DA – DA – DIO – JA – JEM – KAL – KOP – LA – LJČ – MA – MEŠ – NEA – NIK – NIZ – OKT – PAD – PO – PO – REJ – RIA – ROG – SPO – ČAN – TA – TRA – TVOR – VAR – VO – ZA

1. uporaba sile drugega proti drugemu, npr. v vojni, 2. v grški mitologiji sin Zeusa in Semele; bog vina, plodnosti, veselja in razposajene objestnosti, 3. zapiralo, zaklep, 4. pecivo iz kvašenega testa, podkvaste oblike, 5. zaščitno pokrivalo, navadno kovinsko, 6. ime največjega slovenskega letalskega prevoznika, 7. oborožene sile države, vojska, 8. nov odstavek, 9. ime ruskega mesta, v katerem je leta 1910 umrl pisatelj Lev Nikolajevič Tolstoj, 10. osmina kroga, 11. zeliščar, 12. kdor za plačilo vzame v popolno oskrbo tujega otroka, 13. mehka, na vlažnem zraku neobstoja lahka kovina s kemijsko oznako Ca, 14. priimek dveh slovenskih frančiškanov (p. Zdravko in p. Pavle), 15. miselna tvorba, določena z bistvenimi lastnostmi, značilnostmi konkretnega ali abstraktnega predmeta oz. predmetov, 16. prebivalec mesta.

sestavila: ga. Frančiška Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
»Ne potrebujejo zdravnika zdravi, temveč bolni«
 Na uredništvo ste poslali 20 pravih odgovorov.

Hvala za dejavno sodelovanje!
 Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:
 1. nagrada: **Ana Košir**, Ljubljana;
 2. nagrada: **Mojca Čušin**, Ajdovščina;
 3. nagrada: **Mojca Modrijan**, Raskovec.
Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 8. aprila 2012. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Christian Gostečnik, Neustavljivo hrepenenje;
2. nagrada: Arko-Bogataj, Sem mislil, da sem sam;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Tomaž Čelanski

Življenje svetega Frančiška 38

ČUDEŽI SV. FRANČIŠKA (2)

III. O obsedenih

137. V mestu Foligno je bil mož z imenom Peter, ki se je nekoč, ko je šel poromat do praga blaženega nadangela Mihaela bodisi po zaobljubi bodisi za pokoro, naloženo zaradi grehov, približal nekemu studentu. Ko je bil zaradi naporne poti žejen in je pokusil vodo iz tistega studenca, se mu je zazdelo, da je vsrkal hude duhove. Tako je tri leta, ker je bil od njih obseden, počenjal stvari, ki jih je bilo grozno videti ali o njih govoriti. Ko je prišel do groba presvetega očeta, medtem ko so hudi duhovi besneli in ga kruto trgali, je bil po jasnem in očitnem čudežu ob dotiku groba čudovito rešen.

138. Neko ženo v mestu Narni je preganjal hud bes, bila je iz uma in je delala grozne reči in nespodobno govorila. V videnju se ji je slednjič prikazal blaženi Frančišek in ji rekel: »Pokrižaj se!« Ko mu je odgovorila: »Ne morem,« ji je svetnik sam naredil križ in od nje pregnal vse nore strasti in demonske privide.

Mnogi moške in žene, ki so jih trpinčile muke hudih duhov in jih varale njihove utvare, so se izvili izpod njihove oblasti po čudovitih zaslugah svetega in slavnega očeta. Ker pa to vrsto ljudi pogosto zaplete prevara in narejenost, smo o njih le na kratko spregovorili in gremo k največjim rečem.

IV. O bolnikih, ki so ozdraveli na pragu smrti, o napihnjem, o vodeničnem, o putičnem, o mrtvoudnem in drugih raznih bolnikih

139. Neki deček, Matej po imenu, iz mesta Todi, je osem dni skoraj mrtev ležal na postelji, usta je imel povsem zaprta in ni nič

gledal, koža mu je po obrazu, rokah in nogah povsem počrnela kot lonec od saj, vsi so že obupali, da bi se v njegovo življenje še kdaj povrnilo zdravje. Ko pa se je njegova mati zaobljubila, se je čudežno hitro okrepil. Skozi usta je namreč izvrget sluzasto kri, zaradi česar so mislili, da bruha drobovje. Brž ko pa je njegova mati na kolenih ponižno poklicala ime svetega Frančiška in je vstala od moli-tve, je začel deček odpirati oči, gledati luč in sesati iz prsi. Malo zatem, ko je odpadla črna skorja, se je pokazalo meso, kot ga je imel prej, povrnilo so se mu moči in zdravje. Brž ko se mu je začelo vračati zdravje, ga je vprašala njegova mati: »Kdo te je rešil, sinko?« On pa je brbljajoče odgovarjal: »Čiši, Čiši.« Ponovno ga je vprašala: »Čigav si? Kdo je tvoj gospodar?« In on je ponovno odgovarjal: »Čiši, Čiši.« Ker zaradi starosti še ni znal prav govoriti, je tako prepolovil ime blaženega Frančiška.

140. Neki mladenič, ki se je mudil na nekem zelo visokem mestu, je s tega kraja padel in odpovedali so mu vsi udje in govor. Tri dni ni jedel niti pil, ničesar ni čutil, vsi so mislili, da je mrtev. Njegova mati pa, ki ni zahtevala pomoči nobenega zdravnika, je prosila blaženega Frančiška za njegovo zdravje. Ko se je tako zaobljubila, ga je dobila živega in

zdravega ter je začela hvaliti Odrešenikovo vsemogočnost.

Nekdo drug, Mancin po imenu, je bil na smrt bolan in so vsi že obupali nad njegovim zdravjem. Brž ko je zaklical ime blaženega Frančiška, je iznenada ozdravel.

Nekega dečka iz Arezza, po imenu Valterja, je nenehno mučila vročica in trpinčil dvojni obgnojek. Vsi zdravniki so obupali nad njim. Ko pa so se starši zaobljubili blaženemu Frančisku, se mu je povrnilo zaželeno zdravje.

Še nekdo drug je bil že blizu smrti. Tik preden ga je pobrala, je dal narediti voščeno podobo in bil rešen vsega nevzdržnega trpljenja.

141. Neka žena je bila že več let zaradi bolezni priklenjena na posteljo in se ni mogla nikakor ne obrniti niti premakniti. Zaobljubila pa se je Bogu in blaženemu Frančisku. Rešena je bila vsake bolezni in je opravljala dolžnosti, ki jih ji je življenje nalagalo.

V mestu Narni je bila neka žena, ki je imela osem let tako posušeno roko, da ni mogla z njo nič delati. Slednjič se ji je v videnju prikazal preblaženi oče Frančisek in iztegnil njeno roko, da je bila pripravna za delo kot druga.

Neki mladenič iz istega mesta je bil deset let hudo bolan, ves je bil napihnen in nobeno zdravilo mu ni moglo pomagati. Po zaslugah blaženega Frančiška se mu je na materino zaobljubo takoj vrnilo popolno zdravje.

V mestu Fano je bil neki vodenični bolnik, čigar udje so bili strašno otekli. Po zaslugi blaženega Frančiška je bil povsem ozdravljen od te bolezni.

Neki meščan Todija je tako trpel od putike, da ni mogel ne sedeti ne kakorkoli mirovati. Tako ga je neprestano mrazilo od omenjene silovite bolezni, da je bilo videti, da ga bo vsak čas pobralo. Klical je zdravnike, množil kopeli, uporabljal mnogo zdravil, pa ga nobena terapija ni mogla okrepiti. Nekega dne je v duhovnikovi navzočnosti izrekel zaobljubo, če mu sveti Frančisek vrne nekdanje zdravje. Ko je tako svetniku izlil svoje prošnje, je kmalu doživel vrnitev nekdanjega zdravja.

142. Neka žena je v mestu Gubbio ležala mrtvoudna. Ko je tretjič poklicala ime blaženega Frančiška, jo je bolezen zapustila in je ozdravela.

Nekega Bontadoza po imenu so hudo boleli prsti in noge, tako da se ni mogel premikati niti se nagniti v eno ali drugo stran, ni mogel več ne jesti ne spati. K njemu je nekega dne prišla neka žena in ga opomnila ter spodbujala, naj se pobožno zaobljubi blaženemu Frančisku, če se hoče hitro rešiti te bolezni.

Tisti mož ji je odgovoril: »Ne verjamem, da je svetnik.« Ženska pa mu je še vztrajneje prigovarjala, naj se zaobljubi. Končno se je mož zaobljubil takole in rekel: »Zaobljubim se svetemu Frančisku in verjamem, da je

svetnik, če me bo v treh dneh rešil te bolezni.« Po zaslugah božjega svetnika je kmalu ozdravel, hodil, jedel in počival ter dal slavo vsemogočnemu Bogu.

143. Nekega moža je v glavo hudo ranila železna puščica. Prodrla mu je skozi očesno zrklo in mu ostala v glavi. Nobena pomoč zdravnikov mu ni koristila. Tedaj se je s ponižno prošnjo zaobljubil božjemu svetniku Frančisku v upanju, da ga lahko njegova priprošnja reši. Ko se je malo umiril in zaspal, mu je sveti Frančisek rekel v sanjah, naj jo da izdreti z zadnje strani glave. Kakor je videl v sanjah, tako je naslednjega dne storil in bil brez posebnih težav rešen.

144. Neki mož iz trga Spello, Imperator po imenu, je dve leti tako trpel od kile, da mu je spodaj uhajalo ven vse drobovje. Ni ga mogel za dolgo časa spraviti nazaj noter niti ga zadržati, tako da je moral imeti vrečko, v kateri je nosil drobovje. Zatekel se je k zdravnikom in od njih prosil tolažbe. Ker so ti od njega zahtevali ceno, ki je ni mogel plačati, saj ni imel niti za živež enega dne, je povsem obupal nad njihovo pomočjo. Obrnil se je slednjič na božjo pomoč in se začel na poti, doma in, kjer je bil, ponižno sklicevati na zasluge

blaženega Frančiška. Tako se je zgodilo, da je bil v kratkem po božji milosti in zaslugah blaženega Frančiška popolnoma ozdravljen.

145. Neki brat iz Ankonske marke, ki se je duhovno bojeval pod pokorščino našega reda, je v dimljah in bokih trpel zaradi hude razjede, tako da so zaradi obsežnosti bolezni zdravniki obupali nad ozdravljenjem. Svojega ministra, pod čigar pokorščino je bil, je prosil za dovoljenje, da gre in obišče kraj, kjer je ležalo telo preblaženega očeta. Imel je vero, da bo po svetnikovih zaslugah dosegel milost ozdravljenja. Njegov minister pa mu je prepovedal iti, ker se je bal, da ne bi po snegu in v deževju, ki ga je bilo tedaj obilo, od naporne poti trpel še več škode. Ker je bil brat zaradi zavrženega dovoljenja nekoliko vznemirjen, je neko noč pristopil k njemu sveti oče Frančisek in mu rekel: »Sin moj, ne daj se sicer vznemirjati zaradi tega, ampak sleci svoj kožuh, v katerega si odet, vrzi proč obliž in povoje, drži se Vodila in boš rešen.« Ko je zjutraj vstal, je storil vse po njegovem naročilu in se zahvaljeval Bogu za takojšnje ozdravljenje.

Prevedel

br. Miran Špelič OFM

Naš Camino

Pisanje nadaljujem v zimskem dnevu, ko Postojncem lica brije burja. S pisanjem in v mislih se bom vrnila na romanje. Kakšen privilegij, zbežati v prijetne spomine.

2. etapa, nedelja, 21. avgust 2011

Gospodov dan. Je bil to razlog za prepozen odhod? Namesto v jutro smo se podali v dan. Žgoče sonce se je že najavljalo. »Kaj šele bo?« nas je skrbelo. Pa vendar, to je bilo moje kolesarsko dopoldne. Urejena, prazna cesta z zmernimi vzponi in padci je ponesla mojo dušo in mojega ljubega treka daleč naprej, kot bi imela krila.

Na Gospodov dan je bila zapovedana siesta v idiličnem mestecu z arabskim pridihom Puente la Reina. Začasni tabor je pater Peter zakazal v senci osrednjega trga pred albergom (to so prenočišča za romarje) ob nepogrešljivem vodnjaku. Največji junaki smo popadali k počitku, še večji so se spravili h kuhi in krpanju zračnice. Odlično rižoto smo podelili s prijateljicami v albergu. Gospod Antonio nas je ponesel v zgodovino Španije, provinc in krajev. Ah, Antonio, kako prijetno uspravajoč

glas imate! Maša je bila v kamniti cerkvi, ki je nudila prijetno domačnost zaradi prekrasne igre svetlobe, ki je prodirala skozi okenske niše. Pridružile so se nam tudi za »košto« hvaležne španske prijateljice.

jaz, maratonska pripravnica. In če priznam, da sem se pred odhodom poigravala z mislijo, da kupim najcenejšo zračnico, ker bo le za rezervo, v hipu razkrijem ozkost mojega znanja. Hvala, Tomo, še danes sem vesela počitka, ki sem ga bila deležna v trenutkih popravila. Zakaj je Gianni tako hiter in spreten, se sprašujem še danes. V trenutku je imel rokavice na rokah in še hitreje zamenjal zračnico.

Odhod ob 17.00 uri je bil kot odhod nejevernežev v puščavo. Ali se sonce še vedno potika najbolj visoko v osrednjem delu neba? Vroč vzpon, ki mu ni bilo videti kraja, in POK! Kaj je bilo to? Tomu je zaradi vročine počila zračnica. Že druga zračnica ta dan! »Ali jih bomo imeli dovolj, če bodo pokale s to hitrostjo? A te reči tako pogosto pokajo?« sem se čudila

Pot nas je neusmiljeno klicala, bilo jo je potrebno nadaljevati, vročina gor ali dol. Noge so delale, pljuča so dihala, srce je tolklo, sonce in asfalt sta tekmovala, kateri od njiju bo močnejše žgal, tokrat sem odstopila jaz, sicer bi počila. Pregrela sem se. Pregrela se je tudi Marina. Postanek je bil neizbežen. Grm ob cesti je nudil dovolj sence za urgenten počitek. Ne vedoč, da nas bo že ob mraku prala nevihta, smo ugotavljali, da bomo le z veliko romarskega premagovanja dosegli Santiago ob takšni vročini. Motivacijo smo si skušali dvigniti z dejstvom, da bomo ob poti pili vino tinto iz »izvira vina«, ki teče iz pipe kot voda. Pa smo ga? Ne, romarska sreča! Za pet minut smo bili prepozni.

Dan se jo poslavljala, ko se pričeli valiti oblaki na nebu. Tudi pihati je začelo. Dež bo, smo ugotovili in pritisnili na pedale, da bi čim prej

3. etapa, ponedeljek, 22. avgust 2011

Po slabem spancu v preveliki sobani smo vstali v moker in spran Los Arcos. Vetrovke bo treba. Ohladitev je tu. Prinesla nam je idealne pogoje za kolesarjenje v naslednjih dneh. Z vročino smo dokončno opravili in jo odposlali naprej v Slovenijo.

Ob vzornem vstajanju ob 6.30 je bilo dovolj časa za vse priprave pred odhodom ob 7.30, ko se v Španiji šele zdani. Kmalu se bomo »udelali«, smo bili zadovoljni

prispeli v varno prenočišče. Ni nam uspelo, ploha nas je ujela ravno ob gostilni, ki je bila na samem sredi polj. So jo postavili samo za nas? Še eden od čudežev? V tem hipu se je pripeljal nasproti tudi pater Peter in nas tri zmanhanke vzel v avto. Prednost, ki smo jo imele pred ostalimi, smo poplačale s pripravo večerje. Kako so se nam smilili ostali! Pa brez potrebe. Ko so prispeli, so zadovoljni, da je bila ploha kratka in pot do alberga tudi, sedli za mizo. Pozni smo bili. Jedli smo ob 22.00, ko bi morali že leči v postelje in ugasniti luči. Nejevoljo nad nami je zelo jasno kazal oskrbnik. Zgražala sem se nad njegovim odnosom. Skrbelo me je, da bo odslej takšen vojaški režim veljal v vseh albergih. Na srečo ni bilo tako.

nad svojim pričetkom dneva. Vse bi teklo kot po loju, če se ne bi razširila novica, da je imel Igor nočno dežurstvo na stranišču. Pa smo slabo vest obrnili v dobro: »Vozil bo avto.« Dnevno naj bi se javil prostovoljec, ki naj bi peljal avto s prikolico. Roko na srce, pravi prostovoljec je bil le Janez, ki je sedel za volan dan prej. Ob svojem vzgledu je

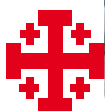
tudi sicer rad poudarjal pomen solidarnosti, ki nam je je ostalim primanjkovalo. Res je, da smo v zadregi zarili glavo v pesek, ko naj bi kolo zamenjali za volan, sicer pa trdim z gotovostjo, ki jo prinese časovna oddaljenost, da smo bili čudovita ekipa.

Oslabljeni Igor in njegova draga Andreja sta sedla za volan in nas, ob prvem počitku v večjem mestu Logronu, pričakala z malico. Tu pelje del camina skozi mesto in mestno obrobje, podobno kot Pot tovarštva v Ljubljani. Odlična priložnost, da sva se dva kaminčka izgubila. Zaradi mojega prepočasnega starta sva z Jožo zaostala in v mreži ulic izgubila izpred oči ostale. Izgubljeni ovčici sva brez vodstva, ki sva ga bila vajena, preklopila možgane na razmišljanje. Potegnili sva ven zemljevid in se pilila v španščini, ko sva delala na tem, da najdeva pot skozi mesto in pokrajino Navarrete. Bog nama je dal moč in priložnost, ki sva jo dodobra izkoristila.

Kamino se nama je odstrl v vsej svoji lepoti. Občudovala sva značilne križe romarjev, ki jih oblikujejo iz priročnih materialov, kot so vejice, povoji, embalaža, in jih zataknejo za ograjo ob avtocesti. Pasla sva se med trto, ki je ponujala črne grozde. V Jožetovem tempu sva dirkala čez razgibano pokrajino in se povzpela prav v vsako mestece v upanju, da dohitiva naše. Tako nama je uspelo za debelo uro prehiteti čredo, ki je ubrala pot kar po avtocesti, kar se v Španiji sme. Srečanje z ostalimi je bilo sladko kot zmaga na olimpijskih igrah in malce začinjeno s strahom, kaj bo rekel oven vodnik. Pa ni preveč roge nastavljal. Važna sva zavrnila tudi možnost za spoved, če bi bila potrebna, ki jo je ponudil pater Peter.

Ostanek poti nam je oteževal topel veter v prsa. Tempo smo imeli počasen. Iz ure v uro smo bili bolj izčrpani. Beldorado se nam je izmikal. Pot se je vlekla. Zadnjih 15 kilometrov smo peljali v strnjeni koloni,

molče obračali pedala in premagovali veter. Mukam se je pridružil tudi oster mraz. Namen, da gremo zvečer na ogled v mesto,

se je izjalovil. Alberge s čudovitim lesenim španskim stopniščem, tlakovano s slikovitimi ploščicami in z zanimivo spalnico, obokano z lesom, nas je zadržal. Lagoden »ah« pa si je prislužil Pavle, ko nas je presenetil z velikima vrečama belih baget. Namreč, to je bil prvi sveži kruh, ker nam je sponzorski kruh Juretove pekarnice vzela plesen.

Se nadaljuje
Napisali: Andreja in Aneta

Akcija »Šole 2012«

5. 12. 2011 do 3. 2. 2012

- 70 € Pergar
- 50 € Beravs Nika, Globevnik Vlasta, Jagodic Ivan, Novak Janez, Rihar Lojzka, Suhadolnik Marija;
- 30 € Dobrovoljc Danica, Grosman Terezija, Malalan Nika, Marolt Marija;
- 25€ Muri Anica, Stanič Stanislav, Štern Ivan;
- 20 € Karlin Alojzija, Peternel Francka in Vencelj, Ravnik Alenka, Stanič Stanislav, Zupančič Jožefa;
- 15 € Novak Ana
- 5 € Košir Franc, Osterman Marija, Strojnik Marijanka

Bog povrni!

Uredila Tatjana

Romanje k trem francoskim svetnicam

Drugi dan, ki smo ga v celoti preživeli v Parizu, smo najprej poromali v ulico Rue du Bac. Naše prevozno sredstvo je bil podzemni metro, ki smo ga tudi sicer v tistih dneh dobro spoznali. V ulici Rue du Bac stoji centralna hiša skupnosti sester hčera krščanske ljubezni. Tudi mnogi drugi Parižani so tistega jutra zavili v ulico Rue du Bac in potem na samostansko dvorišče, ki je skoraj skrivalo vhod v kapelo Brezmadežne s čudodelno svetinjo. Svetinja je znamenje, sporočilo, ki ga Marija, Božja in naša mati, daje vsakemu izmed nas. Dne 27. novembra 1830 se je v tej kapeli Devica Marija prikazala sestri Katarini Labouré, hčeri krščanske ljubezni, usmiljeni sestri svetega Vincencija Pavelskega, in ji naročila: »Po tem vzorcu je treba dati kovati svetinjo. Ljudje, ki jo bodo nosili, bodo deležni obilnih milosti.« Obe strani svetinjske prinašata sporočilo skrivnosti odrešenja. Tu smo obhajali sv. mašo, ki jo je daroval p. Mari, naš prijazni pariški vodič. Cerkev je prijazna, topla. Glavni, nekoliko privzdignjen oltar, na njem Božja mati Marija z razprostrtimi rokami, iz katerih se

izlivajo žarki in simbolizirajo milosti, ki se lahko obrnejo na ljudi, kadar se zatekajo k božji Materi. Na oboku je zapisana molitev, z katero nas Marija vabi, naj jo izgovarjamo: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.« Na levi strani je krsta - relikviarij sv. Ludovika de Marillac, na desni strani pa krsta - relikviarij sv. Katarine Labouré. Kar težko smo zapustili ta sveti kraj.

Sledil je turistični ogled metropole. Pričeli smo z obiskom najstarejše cerkve v mestu iz 5. stoletja, Svetega Gervazija, ki je preostanek nekdanjega mogočnega posestva in gospodarskih objektov benediktinskega samostana, poddržavljenega po francoski revoluciji. Nadaljevali smo z obiskom Luksemburških vrtov, ki

jih v novembrski melanholiji vznemirljivo poživljajo raznobarvne krizanteme. Ob Senatu smo doživeli protest domačinov zaradi nezadovoljstva z državno politiko do pridelovanja kruha, a je bilo do zob oboroženih policistov več kot protestnikov. Pot nas je vodila mimo Panteona, kjer so pokopani imenitni francoski umetniki, med drugimi Voltaire in Victor Hugo, do Sorbone, kjer smo prisluhnili eni od mnogih strokovnih razlag p. Marija. Prav tam so bili v 13. stoletju položeni temelji teološki fakulteti in organiziranemu izobraževanju za duhovnike. Ob francoski revoluciji so jo zaprli z razlogom, da je konservativna, in so ustanovili drugo univerzo. Danes je to državna ustanova. Pot nas je dalje vodila po tako

imenovani Latinski četrti mimo sodne palače, v kateri nas je močno mikal ogled Sainte Chapelle (Svete kapele), a je zaradi omejenega časa morala ostati za naslednji obisk.

Tako smo prišli do obrežja Sene, na križišču pri Svetem Mihaelu se nam je odprl pogled na lepoticu, mogočno cerkev Notre Dame, ki stoji na rečnem otoku. Ena najznamenitejših cerkev na svetu, velika zakladnica umetnostnih dosežkov, oporni stebri na zadnji strani so morda še bolj privlačni kot sprednja stran. Notranjo veličino pa ji dajejo skrivnostna gotska arhitektura in očarujoča barvna okna.

Popoldne smo nadaljevali z ogledom mesta, najprej znameniti in ogromni muzej

Louvre ter bližnji muzej Orsay. Od tam nas je pot vodila v sodoben čas 20. stoletja, ko je bila zgrajena moderna poslovna četrt La Defense z mogočnim slavalokom zmage. Večer se je že naredil, ko smo se vračali nazaj v staro mesto ter se pri Slavoloku zmage naužili večernega utripa na Elizejskih poljanah. Dan je bil resnično bogat, utrujenost nas je v hotelu kmalu zdelala.

Tretji dan, ki smo ga tudi v celoti preživeli v Parizu, smo pričeli z vožnjo s tramvajem, ki je bil zaradi jutranje konice do zadnjega kotička natrpan. Na dogovorjenem mestu nas je potrpežljivo čakal p. Mari. Odpeljal nas je

v frančiškanski samostan, kjer smo obhajali sv. mašo. Spodbujal nas je, naj se po zgledu sv. Elizabete Ogrske dejavno vključimo v krščansko življenje. Ogled pariških katakomb gotovo ni običajna izbira turističnega obiska, a koristna izkušnja srečanja z minljivostjo kot kontrast uživanju življenja na drugi strani, ki ga Francozi na vsakem koraku poudarjajo. Šok, ki obiskovalca zajame po sprehodu skozi podzemni rov, z desne in leve pa kupi zloženih človeških kosti, smo si blažili v bližnjem bistroju ob vroči kavi. Mimogrede smo izvedeli, da je beseda »bistro« ruskega izvora in so jo prinesli Napoleonovi vojaki, pomeni pa hitro, torej hitra osvežitev in okrepitev.

prlo pred nami kot na dlani. V cerkvi je bila priložnost za pobožnost pred Najsvetejšim ter za ogled mnogih mozaikov in čudovitih vitražev o Marijinem in Jezusovem življenju. Prav mogočno pa se nad obiskovalca sklanja mozaična podoba vstalega Kristusa, ki kaže na svoje sveto srce. Sledil je sprehod po ulicah Montmartra, prisluhnili smo priložnostni ulični predstavi, odvrčali vztrajno povpraševanje slikarjev, da bi upodobili naše lepe obraze. Dan smo zaključili s sprehodom po mestu in ogledovanju izložb vse do Montparnasa. Imeli smo priložnost za obisk knjižarne Fnac – mimogrede, Pahorjeva dela so bila vsa razprodana. Galerija La Fayette pa je potešila žensko nakupovalno mrzlico.

Od tod nas je pot vodila na drugo stran velemesta, na Montmartre. A najprej smo z metroja stopili na ulico Pigalle. Nobenega posebnega vtisa ni vzbudil pogled na Moulin Rouge, ki je tu morda najznamenitejši lokal zaradi svoje vloge v zgodovini razvoja plesa in zabave. Tudi neizmerna ponudba zabave, take in drugačne, je del Pariza. Pred nami pa se je odprl pogled na znamenito lepoticu, cerkev Sacré-Coeur na vrhu hriba Montmartre. Zadnje metre vzpona nam je premostila vzpenjača, podobna tisti, ki jo poznamo na ljubljanski grad. Razveselil nas je mogočen pogled na mesto, ki se je od-

Zadnji dan nas je v Franciji pot vodila proti Lyonu. Vlak nas je pripeljal v Nevers, k sv. Bernardki Lurški, ki je bila za svetnico razglašena isto leto kot sv. Ivana Orleanska. Od p. Marija smo se že prvi večer poslovili, spoznali pa z dvema romaricama, ki sta v Francijo pripotovali za vikend. V Neversu nas je pričakalo sonce in prijazna sestra, ki nas je odpeljala v kapelo, da smo obhajali mašo. A to ni bila običajna kapela, pač pa bolniška soba, v kateri je umrla sv. Bernardka Soubirous. V kapeli je nad tabernakljem belo pregrinjalo, ki simbolično ponazarja bolniško posteljo. »Moj poklic je bolezen,« je o sebi dejala sv. Bernardka. O njeni neizmerni ponižnosti v izpopolnjevanju Božje volje, ko jo je Gospod v Lurdu uporabil kot orodje za razodetje Marijinega brezmadežnega spočetja, nam je pripovedoval pater Peter. V samostanski cerkvi smo lahko opravili osebno pobožnost ob nestrohnjenem telesu sv. Bernardke. Samostan je urejen in odprt ter sprejema velike skupine in ima svoj program. Pred samostanom je urejena lurška votlinica, v muzeju pa je razstavljen stol, na katerem je umrla sv. Bernardka. V domu duhovnosti smo tudi kosili in se vrnili na železniško postajo. Sončen dan je še dodatno pripeval k veselju in občudovanju zelene Burgundije. V Parizu smo imeli na železniški postaji poslovilno večerjo. Prevezemala nas je hvaležnost za vsa lepa doživetja, ki smo jih prinesli iz Francije.

J. B.

Naše ameriško potovanje po Baragovi poti

Bili smo zelo zadovoljni in hvaležni upravnemu odboru Društva prijateljev Svete dežele, da so sprejeli odločitev za letošnje potovanje v ZDA po poteh škofa Barage v času od 16. septembra do 1. oktobra 2011. Romanja se je udeležilo 34 članov društva. Duhovno in strokovno vodstvo sta prevzela pater Peter Lavrih in dr. Franci Jereb, ki nam je pripravil zelo koristen zapis o potovanju.

16. 9. 2011 (petek)

Kot pravi romarji se zberemo pri maši na Viču v Ljubljani, zmolimo za srečno pot in že smo v avtobusu na poti proti Benetkam. Pater Peter nas obvesti, da glavnega organizatorja tega romanja, dr. Francija Jereba, ni med nami zaradi nenadnih zdravstvenih težav.

Ob 12:47 polet iz Benetk v Pariz, nato preko Atlantika v New York, kjer pristanemo ob 19:40 po ameriškem času. Z avtobusom, ki nas že čaka na letališču, se vozimo po večerno razsvetljenem New Yorku, med ogromnimi nebotičniki, do hotela Savoy, kjer bomo prespali dve noči. Hotel je v samem centru Manhattna. Po krajšem individualnem sprehodu po mestu sledi počitek in prvo spanje v New Yorku.

17. 9. 2011 (sobota)

Dnevni načrt: avtobusni ogled New Yorka

Vodnik, ki nas z avtobusom vozi po New Yorku, je Beograjčan. Že nekaj desetletij živi tu in pozna vlemesto kot svoj žep. Danes je

New York s svojimi petimi občinami, Manhattan, Brooklyn, Queens, Staten Island in Bronx, in s somestji eno največjih mravljšč sveta, z nad 20 milijoni prebivalcev. New York je preobsežen, informacij je preveč, zato le nekaj podatkov. Župan New Yorka je g. Bloomberg z 1 USD letne plače. Je 44. najbogatejši človek na svetu in drugi najbogatejši v New Yorku. Mesto ima 40.000 policistov, 2.600 mostov, ki povezujejo njegove posamezne dele, 1.800 parkov, največji je Centralni park s 5 milijoni dreves in z več kot 350 vrstami rastlinstva. Peta avenija je dolga 20 km in deli ta polotok na vzhodni in zahodni del. Na Manhattnu živi 194 narodnosti, ki govorijo 116 različnih jezikov. Manhattan je zgrajen na sivem kamnu, starem več kot 600 milijonov let. V kitajski četrti živi več kot 200.000 ljudi. Samo Harlem na severu Manhattna ima 2,5 milijona črnih prebivalcev. Nastal je že leta 1656 z uvozom črne delovne sile. Največ prebivalcev se je priselilo po 1. svetovni vojni. New York ima 3.500 cerkva, od tega jih je samo v Harlemu 200. Islam je v porastu.

Omembe vreden je Metropolitanski muzej, ki je po velikosti tretji na svetu. V kleti ima preko 2 milijona eksponatov, v muzeju samem pa še dodatnih 322.000. Tu je razstavljal tudi Meštrovič. Vozimo mimo znanih zgradb – stavba Združenih narodov, Rockefeller center, Trumpov nebotičnik, univerza Columbia, ki šteje 22.000 študentov. Iz te univerze je prišlo že 47 Nobelovih nagrad. Na Sedmi aveniji je po zidu vgrajenih 2.753 ploščic z imeni identificiranih žrtev napada na WTC dne 11. 9. 2001. Ploščice so naredili otroci v vrtcih in je vsaka drugačna. Tu je še znameniti Wall Street, simbol moči in uspešnosti, kar ponazarja veliki bronasti kip bika pred borzo.

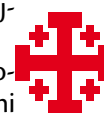
Izstopimo ob episkopalni cerkvi Janeza Krstnika. To je ogromna cerkev, ki zahteva dnevno 152.000 USD za vzdrževalna dela. Pred cerkvijo je velika skulptura, ki predstavlja

bitko med dobrim in zlim. Obvezen je tudi ogled kraja, kjer sta se zrušila dvojčka WTC, imenovanega tudi »točka nič«. Tu potekajo gradbena dela, saj gradijo nov center, 25 m globoko. Od tu je tudi lep razgled na kip svobode.

Sledi vožnja do slovenske cerkve Svetega Cirila, kjer imamo mašo s p. Tadejem Strehovcem in našimi tremi duhovniki. Po vrnitvi v hotel se nekateri povzpnejo na Empire State Building, ki ima 102 nadstropji. Zgradba je bila odprta leta 1903. Dolgo časa je bila najvišja stavba na svetu.

To je bil New York, mesto sodobnih nebotičnikov iz jekla, betona in stekla. Med temi

visokim zgradbami, v tem mestnem ozračju, uspeva le drevo ginko, ki je zelo odporno, saj je preživelo celo Hirošimo.

18. 9. 2011 (nedelja)

Dnevni načrt: iz New Yorka v New Jersey, Atlantic City do Baltimora

Že ob 7.00 zjutraj gremo na zajtrk v hotel, v majhno zajtrkovalnico le z nekaj sedeži, kjer dolgo čakamo in čakamo.

Naš današnji cilj je Baltimore. Vozimo skozi zelo dolg holandski tunel, ki je zgrajen pod reko. Pridemo v zvezno državo New Jersey, ki ji pravijo tudi vrtna država, saj zajema rodovitno obalno površino. Mesto Jersey City imenujejo tudi zeleno mesto zaradi številnih nasadov dreves. Vozimo čez ogromni most Newark. V bližini je tudi veliko potniško letališče Liberty Airport Newark. Pot nas vodi ob obali do Atlantic Cityja.

Pred nami je še dolga pot, zato naš pater Peter pripoveduje o Baragi, ki ga z enim stavkom označi kot: »nemirni Pavlov duh in globoka Petrova vera«.

Baraga se je rodil 29. junija 1797 v Mali vasi pri Trebnjem. Po končani osnovni in srednji šoli v Ljubljani je začel leta 1816 na Dunaju študirati pravo. Na Dunaju se je seznanil s kaplanom Dvoržakom (Hofbauerjem), ki ga je pregovoril za študij teologije. 21. septembra 1823 ga je škof Gruber posvetil za duhovnika. Ustanovil je Bratovščino Jezusovega srca. Njihovo geslo je bilo, da je Bog dober in usmiljen, kar je bilo pravo nasprotje janzenizma, ki je trdil, da je človek nevreden. V letih od 1824 do 1830 je kot kaplan služboval v Šmartnem pri Kranju in v Metliki, kamor ga je dal premestiti župnik iz Kranja, ki je bil na Barago

zelo ljubosumen. Že zelo zgodaj se je v njem prebudil socialni čut, saj je razdal ubogim vse, kar je imel in kar je dobrega dobil. Spal je na deskah. Ko je kot kaplan služboval v Metliki, je bilo zanj usodno, da mu je prišla v roke knjižica s poročili, kaj se dogaja v Ameriki, kjer nimajo dovolj duhovnikov. Odločil se je in odšel v misijone, star 33 let.

1. decembra 1830 je odplul iz Le Havrea v New York. 31. decembra 1830 je stopil na tla države, ki se je po koncu 300-letne kolonialne

vojne s ponosom imenovala Združene države Amerike. New York je že takrat imel 160 cerkva in 200.000 prebivalcev. Od tega so bile le štiri cerkve katoliške, vse ostale pa protestantske.

Ob 13.00 smo prišli v Atlantic City. Mesto je znano po igralnicah. Ena večjih je tudi Trumpova. Sprehodili smo se po mestni promenadi, kjer je vse polno turistov. Da ne hodiš po obalni mivki, so nad njo že pred stoletjem postavili pohodni leseni pod, ob katerem je vse polno trgovin. Kot razposajeni otroci smo se otrdeli od dolge vožnje razkropili po obali ter napravili nekaj posnetkov z razburkanim, valovitim in šumečim Atlantikom v ozadju, ki je tako drugačen od našega Jadrana.

Nato v avtobus. »Hitro, hitro, kaj mečkaš,« nas je priganjal pater Peter in nadaljevali smo pot proti Philadelphii, kamor smo prišli ob 15.00. Philadelphia je ime povzela po svetopisemskem in antičnem poimenovanju sedanjega mesta Aman v Jordaniji. Značilnost tega mesta je tudi, da so Američani leta 1776 prav tu podpisali Deklaracijo o neodvisnosti. Severna polovica mesta je ikona bogastva in ponosa, južna pa žal revščine in nasilja. Nadškofijo vodi nadškof, ki je kapucin in indijanskega rodu, ki bo verjetno postal tudi prvi indijanski kardinal. Blaženega pa ameriški domorodci že imajo, in sicer Kateri Tekakwitha.

Želodčki so se že oglašali, zato se je naše vodstvo po nasvetu šoferja Grega odločilo za

pozno kosilo v Marylandu, v Golden Corallu. To je veriga samopostrežnih restavracij po celi Ameriki, kjer si lahko 24 ur in neomejeno ješ in piješ za enotno ceno po osebi. Naš pater Peter je to vrsto restavracij poimenoval v »basalnico«. Torej se gremo »basat«! Kulinarčna ponudba je neizmerna. Vse kar želiš, tam tudi dobiš. Tudi za naše pozno kosilo oziroma zgodnjo večerjo, se je pojavila nova beseda KOVEČ. Pot smo nadaljevali proti Baltimoru (Maryland), kamor smo prispeli ob 20.00. Spali smo v Motelu 6. Dan smo zaključili z mislijo, da smo se danes vozili po petih ameriških državah. Iz New Yorka v New Jersey, Pennsylvania, Delaware in Maryland, pravi svetovni popotniki. Za nami je 530 km vožnje. Spremljalo nas je lepo, sončno vreme. Vzdušje v avtobusu je prav tako odlično.

Se nadaljuje

Zapisala: Silvana Čeh Vitežnik, Solkan

Gnidovčeva pot: Kosovo in Makedonija

ROMANJE GNIDOVČEVA POT:
KOSOVO IN MAKEDONIJA
BRATSKI PRAVOSLAVNI VZHOD,
LEPOTE, KULTURA, ZGODOVINA

Od 10. do 16. junija 2012

VLAK IN AVTOBUS

Program – 7 dni

Nedelja, 10. 6. 2012: večerni vlak iz Ljubljane ob 21.15 z ležalniki, po 4 v kupeju do Beograda.

Ponedeljek, 11. 6.: jutranji prihod v Beograd, nadaljevanje proti Skopju ob 07.50 in prihod v Skopje ob 17.47 – kosilo na vlaku (če bo jedilni srbski vagon). Sv. maša v Skopju, namestitev v hotelu, večerja.

Torek, 12. 6.: po zajtrku odhod na Kosovo: Letnica, Dečani, Peč. Pravoslavni in katoliški kraji, apostolsko delovanje našega Gnidovca. Sv. maša, nazaj v Skopje, večerja, prenočevanje.

Sreda, 13. 6.: dopoldanski čas je namenjen bl. Materi Tereziji, njenemu rodному Skopju. Sv. maša v stolnici Presvetega Jezusovega Srca, kjer je deloval škof Gnidovec. Nato ogled

mesta in zgodovinskih znamenitosti. Popoldne odhod na Ohrid. Spotoma obiščemo Mavrovo, znameniti pravoslavni samostan Sveti Jovan Bigorski. Slikovita pot. Prihod na Ohrid, namestitev za 2 dni, večerja, prosto.

Četrtek, 14. 6.: Ohrid in znamenitosti, voden ogled do popoldneva, popoldne Sveti Naum (ladja po želji – doplačilo), večerja, prenočevanje.

Petek, 15. 6.: proti Bitoli, Prespansko jezero, ogled Bitole, muzej, Heraclea. Namesto večerje kosilo v Bitoli, popoldne proti Skopju, namestitev v ležalnikih po 4 v kupeju, odhod ob 20.10.

Sobota, 16. 6.: zjutraj prihod v Beograd ob 05.53, sv. maša, obisk beograjskega nadškofa, zajtrk, odhod na postajo in vlak ob 10.28 proti domu s prihodom v Ljubljano ob 20.41.

VOĐSTVO ROMANJA: Janez Cerar, CM Spremljevalec: p. Peter Lavrih

Cena celotnega potovanja: **450€ (udeležba nad 45)**, 490€ (udeležba manj kot 45). Vključeno je: vozna karta na vlaku v obe smeri, 2 x spanje na vlaku, v kupejih po 4, 4 polpenzion, dodatno kosilo, dodatni zajtrk, prevoz z avtobusom po Makedoniji in Kosovu, DDV, vodstvo romanja.

VSTOPNINE NISO VKLJUČENE (pribl. 10€), napitnine znašajo 15€ po osebi.

DOPLAČILO ZA ENOPOSTELJNO SOBO V HOTELU JE 80€.

Vključeno je zavarovanje ELVIA za primer poškodbe na poti.

PRIJAVE SO POTREBNE ČIMPREG, OB PRIJAVI PLAČILO 200€.

ZA MAKEDONIJO potrebujete POTNI LIST. Osebna izkaznica ne zadošča! <http://www.sveta-dezela.si/index.php?id=155&fmod=6>.

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI

Tržaška 85, SLO - 1000 Ljubljana,
REPUBLIKA SLOVENIJA
Tel.: +386 (0)1.24.44.250,
Fax.: +386 (0)1.24.44.251;
GSM: 041.669.134

<http://www.sveta-dezela.si>
e-mail: komisariat@rkc.si
TRR: 05100-8010149684

ID.DDV: SI67460607 (davčni zavezanec)

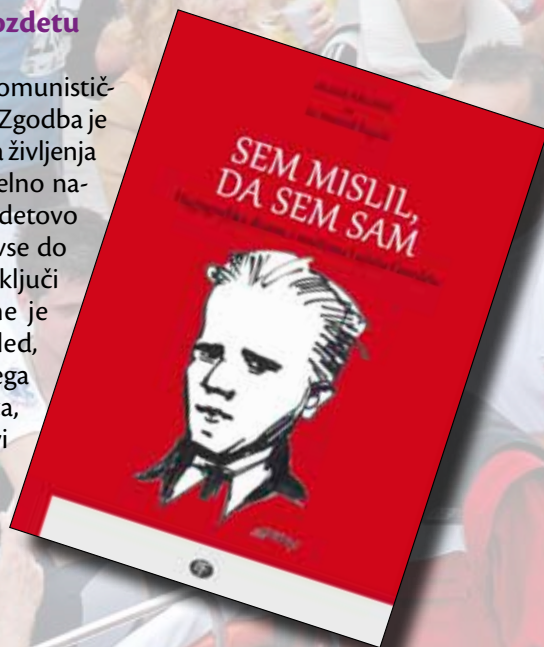

Naše knjige

Andraž Arko OFM, Jan Dominik Bogataj **SEM MISLIL, DA SEM SAM** Hagiografska drama o bl. Lojzetu Grozdetu

Lojze Grozde (1923 - 1943) je bil kot žrtev komunističnega nasilja mučen in ubit 1. januarja 1943. Zgodba je preplet dramatiziranih prizorov iz njegovega življenja in njegovih pesmi, ki se na te prizore smiselno navezujejo. Tako v predstavi spoznamo Grozdetovo življenje od najzgodnejših otroških let pa vse do zaslisanja in usmrčitve, predstava pa se zaključi z njegovo beatifikacijo. Sporočilo drame je vezano predvsem na njegov svetniški zgled, ki je obenem tudi zgled povsem običajnega mladega človeka. Avtorja namreč poudarjata, da sta želela Grozdetu predstaviti v njegovi zgodovinski in človeški resničnosti, ki je zaznamovana tudi z napakami in grešnostjo. Dramo je uprizorila Dramska skupina Antonov oder.

Format: **15 x 21 cm, broširano;**

Obseg: **95 strani**

Cena: **4,00 €**

TI SI NAŠ ZAVETNIK - LOJZE GROZDE Radijska igra za otroke

Radijska igra za otroke Ti si naš zavetnik – Lojze Grozde je priredba hagiografske drame Sem mislil, da sem sam. V njej na otrokom primeren način spoznamo življenje bl. Lojzeta Grozdetu od otroštva pa do beatifikacije. Vmes so vključene tudi Grozdetove pesmi, ki so nekatere tudi uglasbene. SAZAS ZBF CD 021

Cena: **8,00 €**

Za bralce Brata Frančiška komplet knjige in CD: **10,00 €**

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>